Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2258 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 5 august 1956

Pentru amatorii de excursii peste hotare prezentăm în pagina 4-a: PRAGA - ORAȘ MILENAR

In cinstea Zilei de 23 August

A intrat total în funcțiune rafinăria nr. 8 din Moldova

Ca urmare a intrării în funcțiune a unei noi instalații de cracare a produselor petrolifere — ultima dintre construcțiile prevăzute în proiect — rafinăria nr. 8 din Moldova a început să producă cu întreaga capacitate.

Noua instalație de cracare a fost primită din Uniunea Sovietică. Datorită unor aparaturi de control electronice, instalațiile de acest tip permit automatizarea completă a producției. Cu ajutorul lor țițeiul capătă o valorificare superioară, atît prin mărirea procentului de benzină cît și prin ridicarea cifrei ei octanice.

Emblema uzinelor sovietice constructoare de utilaj petrolifer — ca o mărturie a ajutorului consecvent și multilateral pe care ni-l acordă marea noastră prietenă — poate fi văzută și pe o instalație de desalinare electrică a țițeiului brut, ca și pe alte utilaje.

Rafinăria este dotată de asemenea, cu instalații puternice de distilație primară. Aburul necesar procesului tehnologic este furnizat de o centrală de termoficare, special construită. In curînd această centrală va începe să producă și energie electrică, urmînd ca o mare parte din puterea ei instalată să fie pusă la dispoziția sistemului regional de electrificare.

Odată cu acest important obiectiv industrial a apărut și o nouă așezare socială. Pentru rafinori, din care majoritatea o formează înșiși localnicii, s-au construit 169 de apartamente, un bloc de 325 locuri, o grădiniță pentru copii, o sală de spectacol, un dispensar, diferite magazine etc.

(Agerpres)

Cu planul anual îndeplinit

In cinstea zilei de 23 August, I.F.E.T. — Cîmpulung a îndeplinit încă de la 1 iulie planul anual de producție la sortimentele lemn pentru celuloză, coajă de molid pentru tananți și lemn pentru foc esență tare. Prețul de cost a fost redus în această perioadă cu 2,53 la sută. De la 1 iulie, colectivul I.F.E.T.-ului Cîmpulung a trimis peste plan fabricilor de cherestea mai mult de 1.200 m.c. lemn rotund, peste 200 m.c. lemn pentru celuloză etc.

In două mari întreprinderi

Constructorii laminorului de tablă subțire de la Galați, cel mai modern laminor de acest gen din țară, au început de cîtva timp montarea principalelor agregate ale primului laminor. Luptînd pentru scurtarea duratei de montare, echipa condusă de Andrei Grigorescu a centrat două elemente la primele caje cu 3 zile înainte de termen și a început șamotarea la 4 gazogene. Brigăzile conduse de mecanicii Gheorghe Pricopie și Vasile Ionescu îndeplinesc zilnic normele stabilite la lucrările de montare a celor patru cuptoare pentru încălzirea platinelor, în proporție de 160—180 la sută. Munca se desfășoară cu aceeași însuflețire și în sectoarele uzinelor metalurgice „Progresul"-Brăila, care produc principalele agregate pentru noile laminoare. Aici, echipa condusă de prim topitorul Enache Neagu a elaborat în numai 5 ore în loc de 6 cît era planificat, prima șarjă rapidă de oțel refractar ......

2

Colectiviștii din Sînpaul, comuna Șofronea, raionul Arad, sînt hotărîți să obțină producții sporite la toate culturile. In acest scop, anul acesta, pe lîngă celelalte lucrări, în planul lor de muncă au fost adăugate încă două obiective noi: obținerea de sămînță hibridă de porumb și polenizarea suplimentară artificială la porumb și floarea-soarelui.

Fotografiile noastre vă prezintă două aspecte din timpul executării acestor lucrări.

1 Tînăra colectivistă Maria Bugy execută polenizarea suplimentară artificială la floarea-soarelui. In planul gospodăriei este prevăzut să se facă lucrarea aceasta la cultura de pe o suprafață de 4 hectare.

2 Sub îndrumarea inginerului Teodor Bantaș, șeful punctului agricol din comună, colectiviștii Anton Szabadoș, Iosif Polgary și Carol Doloci execută aceeași lucrare la porumbul însămînțat în vederea obținerii de sămînță hibridă.

Se apropie „Ziua Minerului". Cinstind această zi, minerii se străduiesc să dea partidului tot mai mult cărbune. Tînărul Banu Gheorghe e responsabilul unei brigăzi de tineret de la abatajul frontal nr. 4 al minei Godeni din Cîmpulung-Muscel. Organizîndu-și bine munca el obține zilnic o depășire a normei de 220 la sută, realizînd un salariu mediu lunar de 4.000 lei.

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Intr-un orășel de provincie

Seara aceea n-avea s-o uite Ioana niciodată. A început atît de simplu și obișnuit și totuși revede totul atît de limpede! S-a lăsat mai întîi amurgul, apoi au început să se aprindă, ici-colo, luminile. Și-a îmbrăcat rochița ei albastră care imită cerul înstelat al primăverii și... ca orice îndrăgostit înainte de întîlnire, s-a oprit în fața oglinzii. S-a privit și a zîmbit. Care fată nu-și zîmbește în oglindă? Are Ioana ochi albaștri, prelungi, două sprîncene trase parcă în glumă de un penel, o bogăție de păr blond strunit tot, cine știe cum, deasupra capului, și mai are neastîmpărul plin de visuri al celor 19 ani. E frumoasă Ioana. A văzut și ea că e frumoasă și a zîmbit. Oare lui, lui?...

Tresare Ioana. Lui? Care lui? Avea Ioana un prieten...

— Cum îl chema, Ioana, pe prietenul tău?

— Cum îl chema? Ce importanță mai are cum îl chema? Niciodată nu-i rostea numele decît lui și într-un fel anumit. Rostit de alții, i se părea străin, comun. Și ea nu vroia să-l înstrăineze.

— Era frumos, prietenul tău, Ioană?

— Frumos? Nu știu. Era el și nu știu cum era, dar nu semăna cu alții.

In seara aceea au pornit-o pe cărăruia ce duce spre ruinele cetățuii „San Nicoara". S-au oprit lîngă chioșcul învăluit de iederă și s-au așezat, ca și altădată, pe banca din fața zidului. La picioarele lor se așternea, sclipind, Curtea de Argeș, iar sus, ca o măreție a necunoscutului, domina puzderia stelelor. Plutea în jurul lor liniștea aceea pe care ți-o dau brazii, farmecul acela proaspăt ce nu-l aducea decît primăvara. Pătrundea pretutindeni ca o trezire, ca o descătușare a firii, umplînd sufletele de bunătate și poezie. Numai în răstimpuri se auzea dinspre zăvoi curgerea molcomă a rîului. Și... ca toți îndrăgostiții, au început să facă planuri de viitor, planuri pentru timpul cînd „vor fi ei împreună". Intr-un tîrziu, băiatul i-a prins mîinile într-ale lui și a început să-i șoptească:

— Vezi tu, Ioana, mîinile tale sînt aspre și eu nu vreau să fie așa. După ce ne vom căsători, n-o să mai lucrezi în fabrică.

Fata l-a privit dintr-o parte și i-a răspuns în glumă:

— Va să zică, ți-e rușine cu mîinile mele?

— Rușine? Nu! Dar nu vreau să mai stai în fabrică, să fii la cheremul tuturora.

— Cum, la cheremul tuturora? Ce spui tu? S-a ridicat în picioare și l-a privit cu toată lumina ochilor ei albaștri. Ce spui tu?

— Asta spun, a continuat el nervos. Nu vreau să mai lucrezi acolo. Să trăiești numai pentru mine. Asta-i dragostea adevărată.

— Dragostea adevărată? a murmurat ea. Așa înțelegi tu dragostea? Despărțită de muncă? Tu nu știi că viața fără muncă e seacă, fără bucurii? Tata a fost muncitor toată viața, eu de la cincisprezece ani... Vrei să faci din mine un om plictisit, fără vise, fără dorinți? Vrei tu asta? Munca e viața, de ce vrei să mi-o desparți de dragoste? Asta nu se poate!...

— Nu se poate? Hm! Mă gîn-

(continuare în pag. 2-a)

Ziua marinei R. P. R.

Cpt. de rang I **Constantin Burada**

Ziua Marinei Republicii Populare Romîne, sărbătorită în fiecare an în prima duminică a lunii august, constituie pentru marinarii flotei militare, pentru marinarii flotei noastre comerciale, un minunat prilej de manifestare a dragostei și devotamentului față de Partidul Muncitoresc Romîn și Guvernul țării noastre.

In acest an, sărbătoarea tradițională a marinarilor are loc pe întreg cuprinsul țării sub semnul traducerii cu entuziasm în viață de către harnicul nostru popor, a hotărîrilor Congresului al II-lea al partidului, în condițiile avîntului patriotic, al muncii rodnice pentru cinstirea zilei de 23 August — marea sărbătoare a eliberării patriei noastre.

La 5 august, în ziua cînd pe catargele navelor ancorate în porturile patriei va flutura marele pavoaz, matrozii, cartnicii și ofițerii Forțelor Maritime Militare vor raporta patriei și poporului muncitor succesele obținute în pregătirea de luptă și politică, în întărirea forței combative a flotei noastre maritime și fluviale.

Alături de cei ce stau de veghe hotarelor maritime și fluviale ale patriei, marinarii din flota noastră comercială, muncitorii, inginerii și tehnicienii din porturile și de pe șantierele de construcții navale se prezintă în ziua acestei sărbători cu un bogat bilanț de realizări în întărirea economiei noastre naționale și îndeplinirea planurilor de transport și schimburi comerciale.

Animați de sentimentul dragostei nețărmurite față de patrie, harnicii marinari ai flotei noastre comerciale înfruntă cu hotărîre și curaj furtunile mărilor și oceanelor făcînd ca pavilionul navelor romînești — simbolul patriei noastre libere — să fie cunoscut în tot mai multe porturi ale lumii.

In crearea și continua întărire a Armatei noastre Populare, Partidul Muncitoresc Romîn s-a călăuzit după învățătura marxist-leninistă, după exemplul și experiența P.C.U.S. In cadrul acestor preocupări Marina Militară s-a bucurat de grija permanentă a partidului și guvernului.

Indreptățind încrederea acordată de poporul muncitor, marinarii militari au realizat progrese însemnate în pregătirea de luptă și marinărească, sarcină permanentă trasată de partid și guvern. Insuflețiți de un înflăcărat patriotism, educați în spiritul internaționalismului proletar, întărind zi de zi disciplina în întreaga lor activitate, marinarii Forțelor Maritime Militare au făcut din flotă o puternică forță de apărare capabilă să asigure îndeplinirea misiunii ce-i este încredințată.

Un loc important în istoria dezvoltării flotei Maritime Militare a țării noastre îl ocupă tradiționala frăție de arme a marinarilor ruși și romîni. Pe la sfîrșitul secolului al XV-lea tradiția marinărească a poporului nostru începe să se împletească cu frăția de arme ruso-romînă. La războiul din 1877 operațiunile duse în comun pe Dunăre contra flotei turcești au avut o importanță deosebită. Vasele flotei romîne, armate cu echipaje ruso-romîne au dus lupte victorioase care au deschis drumul ofensivei spre Plevna și pasul Șipka. In timpul războiului din 1916—1918, echipajele vedetelor torpiloare au dus operațiuni comune cu marinarii ruși în luptele de la Turtucaia, Giurgiu și Isaccea, cooperînd în sprijinul armamentelor de uscat romîne și ruse.

Datorită politicii reacționare dusă de guvernele burghezo-moșierești ce s-au perindat la conducerea țării, relațiile dintre flota romînă și sovietică au fost întrerupte temporar și reluate apoi pentru totdeauna, pe o treaptă mai înaltă, după 23 August 1944, cînd Marina Militară împreună cu celelalte divizii romînești au adus contribuții de seamă în zdrobirea cotropitorilor fasciști.

Navele Flotei de Dunăre au contribuit alături de navele sovietice la zdrobirea navelor hitleriste aflate pe fluviu. Marinarii romîni în frunte cu ofițerii Gheorghe Sandu, Ioan Bogdan și alții au dat dovadă de neîntrecută vitejie și eroism. Pentru merite deosebite în luptele comune pentru alungarea hitleriștilor, aceștia, ca și mulți alți marinari romîni au fost decorați de către guvernul sovietic cu ordinele „Pentru Patrie", „Steaua Roșie", medalia „Victoria" etc.

După eliberarea țării noastre, partidul a trecut la făurirea unei armate populare, corespunzătoare caracterului orînduirii noi, democrat-populare instaurate în țara noastră. Treptat, a fost transformată vechea armată, care era un focar de șovinism, de luptă antimuncitorească în care gradele și funcțiile erau obținute în majoritate numai de fiii moșierilor și capitaliștilor. Inlăturînd din flotă elementele reacționare, corupte și afaceriste, partidul nostru a trimis în rîndurile cadrelor marinei, elemente muncitorești, comuniști și utemiști devotați poporului muncitor. Astăzi, sub conducerea organizațiilor de partid și U.T.M., militarii Forțelor Maritime Militare sînt educați în spiritul dragostei față de patrie, față de Uniunea Sovietică, eliberatoarea poporului nostru, în spiritul internaționalismului proletar și al legăturilor de prietenie cu toate popoarele dornice de pace și libertate.

In rîndurile marinarilor noștri sînt mulți tineri mecanici, turbiniști, radio-telegrafiști, electricieni, care au venit în armată din rîndul țărănimii muncitoare, iar astăzi ei cunosc o meserie, s-au calificat în muncă, făcînd cinste echipajelor lor.

Ca urmare a muncii neobosite pe care o depun zilnic comandanții și locțiitorii lor politici, organizațiile de partid și U.T.M., numărul fruntașilor în pregătirea de luptă și politică crește mereu. Nume ca cele ale cartnicilor Alexandru Balla, Florea Pietroi, Gheorghe Negrea, ale matrozilor Nicolae Pereanu, Gheorghe Bartoș, Constantin Curelea și mulți alții sînt cunoscute și apreciate în Forțele Maritime Militare. Cu ei organizațiile utemiste, navele și unitățile din care fac parte se mîndresc pe bună dreptate.

Educați în spiritul tradițiilor de luptă ale poporului nostru muncitor, echipajele Forțelor Maritime Militare sînt hotărîte să-și perfecționeze continuu măiestria marinărească și să slujească cu devotament patria și poporul muncitor. Marinarii Flotei noastre, matrozii, cartnicii și ofițerii sînt mîndri de înalta misiune ce le-a încredințat-o patria, aceea de apărători ai ei pe mare și fluviu.

In cinstea Zilei Marinei R.P.R., militarii Forțelor Maritime Militare se străduiesc neîncetat să muncească cu avînt sporit pentru ridicarea pe o treaptă mai înaltă a pregătirii de luptă și politice, să contribuie cu toate forțele lor la întărirea și mai mult a legăturilor dintre armată și popor, la cimentarea frăției dintre Armata noastră și glorioasa Armată Sovietică. Realizările obținute pînă în prezent constituie garanția că Forțele Maritime Militare sînt capabile oricînd să apere pacea și liniștea poporului nostru muncitor și să străjuiască cu vigilență granițele pe apă ale patriei noastre dragi.

Ordinul Ministrului Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne

Nr. M. 22

5 august 1956 — *București*

Tovarăși matrozi și soldați, cartnici și sergenți;
Tovarăși ofițeri, amirali și generali;

Poporul nostru muncitor și Forțele sale Armate sărbătoresc astăzi Ziua Marinei Republicii Populare Romîne.

Matrozii, cartnicii și ofițerii se prezintă cu noi succese în pregătirea marinărească și politică, în întărirea disciplinei și ordinii militare ferme; muncitorii, tehnicienii și inginerii de pe șantierele navale obțin realizări importante în îndeplinirea sarcinilor celui de al II-lea plan cincinal.

Cu prilejul sărbătoririi Zilei Marinei Republicii Populare Romîne vă felicit și vă urez noi succese în ridicarea nivelului pregătirii de luptă și politice, în însușirea tehnicii moderne navale, în perfecționarea măiestriei marinărești.

Urez muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor de pe șantierele navale noi și mărețe realizări în muncă.

In cinstea Zilei Marinei Republicii Populare Romîne,

Ordon:

Astăzi 5 august 1956, în orașele Constanța și Giurgiu se vor trage, în semn de salut, cîte 21 salve de artilerie.

Trăiască Forțele Maritime Militare ale Republicii Populare Romîne!

Trăiască Republica Populară Romînă!

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn!

Ministrul Forțelor Armate ale R.P.R

General-colonel LEONTIN SALAJAN

Expoziția de artă plastică sovietică

Sculptorul sovietic N. V. TOMSKI

Petru Comarnescu

Cu multă varietate și bogăție, Expoziția de artă plastică sovietică, deschisă în sălile Dalles, înfățișează creațiile a o seamă dintre pictorii, sculptorii și graficienii însuflețiți de realismul socialist. Artiștii plastici din diferite generații și din numeroase republici unionale își vădesc străduințele lor, pline de avînt și meditație, de a exprima cît mai semnificativ înnoitoarea viață din țara constructorilor comunismului. Unii din maeștrii artei sovietice sînt prezenți în expoziție prin mai multe lucrări, ceea ce ne înlesnește o cunoaștere mai temeinică a concepției și activității lor, a felului de a oglindi fenomenele caracteristice ale vieții din U.R.S.S. și pe făuritorii marilor realizări revoluționare.

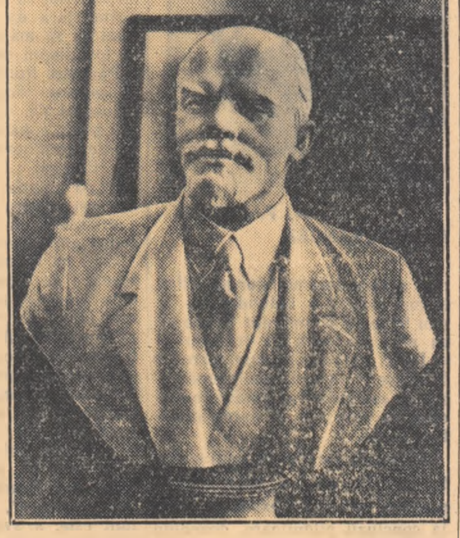
Sculptura sovietică, pe care o cunoaștem în parte prin lucrările aflate în secția de artă rusă și sovietică a Muzeului de Artă al R.P.R., unde există și o seamă de picturi și opere de grafică reprezentative, se înfățișează și mai îmbelșugat în recenta expoziție. Aici găsim opere importante, începînd cu acelea ale unor artiști decedați în vremea din urmă, ca Vera Muhina (1889—1953) sau mai de mult ca N. V. Andreev (1873—1932) sau ale unor artiști mai vîrstnici, ca S. T. Konenkov și ajungînd pînă la unii tineri de tot, ale căror lucrări de diplomă sînt prezente în expoziție. Printre altele, toate acestea, ne arată și evoluția din ce în ce mai înfloritoare a artei sovietice. Printre sculptorii aflați în plină activitate, N. V. Tomski și E. V. Vucetici, artiști ai poporului, sînt cei mai reprezentativi.

Născut în 1900 și desfășurindu-și activitatea la Moscova, Nicolai Vasilievici Tomski, artist al poporului din U.R.S.S. și membru al Academiei de Arte a U.R.S.S. — este unul dintre creatorii de frunte ai artei realist-socialiste. In expoziție avem șase lucrări de Tomski, create în ultimii doi ani, iar la Muzeul de Artă al R.P.R. figurile monumentale în marmură ale lui I. V. Stalin și Serghei Mironovici Kirov.

Sculptura monumentală și portretul sînt genurile cele mai răspîndite în Uniunea Sovietică, unde numeroase sînt statuile și busturile din piețile și parcurile publice, din diferite instituții sau din așezăminte de artă, operele sculpturale avînd menirea de a păstra vie amintirea marilor înfăptuiri ale revoluției, ale construirii socialismului și comunismului, precum și pe făuritorii lumii noi.

Incă din aprilie 1918, cînd se consolida puterea sovietică, V. I. Lenin a iscălit o decizie pentru ridicarea unor monumente închinate Revoluției Socialiste. De atunci încoace, mai multe sute de monumente ale conducătorilor revoluției și înfăptuitorilor revoluționarelor prefaceri din toate domeniile de activitate împodobesc diferitele orașe sau multe din combinatele și construcțiile aflate în afara orașelor. Această largă cultivare a sculpturii monumentale și a portretisticii a asigurat artiștilor sovietici putința unei temeinice dezvoltări, pe care creatori ca Vera Muhina, Vucetici, Tomski și mulți alții au ridicat-o la culmi de expresivitate umanistă. Sculptorii sovietici au adîncit din ce în ce mai temeinic expresivitatea chipului uman atitudinile caracteristice și au învățat, chiar și cei mai tineri dintre ei, să folosească specificitatea diferitelor materiale ca marmura, bronzul, lemnul sau ceramica, astfel că adîncimea, varietatea și frumusețea lucrărilor construite de ei s-au impus întregii lumi.

Din cele șase portrete ale lui N. V. Tomski expuse la Dalles, două sînt în marmură, două în bronz, iar două, foarte recente, lucrate în Bulgaria, sînt încă în gips patinat, urmînd desigur a fi turnate în bronz. Deși înfățișează persoane din medii diferite, ba din mai multe țări, portretele acestea dovedesc un nivel egal de măiestrie și totodată varietatea mijloacelor de care dispune artistul. Bustul monumental în marmură albă al lui Lenin, lucrat de Tomski în 1955, constituie ceea ce se numește un portret-sinteză, oglindind trăsăturile caracteristice ale conducătorului revoluției socialiste, personalitatea lui de neîntrecut gînditor și om de acțiune, așa cum s-a desprins din faptele și învățăturile sale. Nu avem un portret care îl înfățișează într-un moment anumit al vieții, cum este de pildă, altă lucrare din expoziție, aceea în bronz a lui N. A. Andreev, arătîndu-l pe Lenin la ședința Sovietului Comisarilor Poporului și vorbindu-le acestora, sau alte două lucrări tot de Andreev „Lenin în fotoliu" și „Lenin vorbind". Bustul monumental al lui Tomski ne aduce imagineasinteză, firește la maturitate, a lui Lenin și aici se vădesc mai manifest însușirile compoziționale ale sculptorului, care a știut să alege și să exprime ceea ce era caracteristic, tipic, permanent semnificativ în ființa și în viața lui Lenin, punînd în valoare nemaipomenita lui vioiciune, adîncimea și pătrunderea privirii lui, bunătatea inimii, surîsul cald și părintesc, concentrarea minții sale în continuă frămîntare și călăuzită de o logică fără greș. Portretul acesta este plin de viață și totodată solemn, cum se și cuvine să fie orice lucrare monumentală, apropiat și totuși impunător, plin de căldură și vigoare. O prefigurare a uriașei personalități a lui Lenin găsim și în capul în marmură tot albă, înfățișîndu-l în tinerețe, lucrarea unui grup de trei sculptori, Muhin, Aghibalov și Fedcenko, aflată în aceeași sală a expoziției. Și interesantă — mai ales pentru studenții artelor, dar în fond pentru orice om care vrea să adîncească posibilitățile de exprimare ale sculpturii — este comparația între diferitele opere care îl înfățișează pe Lenin, în tinerețe, apoi în cîteva mari momente ale vieții lui și în fine în portretul-sinteză al lui Tomski.

N. V. TOMSKI — LENIN

Portretele în bronz ale unui miner francez și ale unui muncitor polonez, lucrate tot în 1955 de către Tomski, vădesc alte însușiri ale marelui sculptor sovietic. Aici, întîlnim două chipuri privite în ceea ce au propriu, particular, dar și în ceea ce au reprezentativ pentru clasa, îndeletnicirea și patria lor. Individualizînd chipurile, redînd caracteristicul lor propriu, Tomski izbutește să ridice la tipic aceste personaje. Pe cînd muncitorul polonez are un chip mai slab, mai osos, obrajii oarecum trași, urmarea grelelor suferinți prin care a trecut în anii războiului, chipul minerului francez este mai plin, mai jovial, nu fără un surîs puținel ironic. Amîndoi vădesc o hotărîre energică pe chipul lor, îi simți că sînt luptători pentru cauza poporului lor și posedă o cunoaștere adîncă a realității. Folosind cu iscusință virtuțile bronzului, care îngăduie o mai variată nuanțare a suprafețelor modelate, redarea mai sensibilă a elementelor unui chip, scoaterea mai în evidență a trăsăturilor particulare, sculptorul ne-a dat două lucrări pline de viață și căldură, de trăire adîncă și semnificativă.

Aceleași însușiri, ce purced dintr-o temeinică observație a vieții, din cunoașterea tipologiilor omenești și a specificității naționale, se vădesc și în recent createle

(continuare în pag. 2-a)

Cupa Europei Centrale

A treia finală: Vasas—Rapid 9—2!

In fața a 100.000 de spectatori pe Stadionul Popular din Budapesta s-a disputat sîmbătă după amiază cea de a treia întîlnire finală a Cupei Europei Centrale între echipele Vasas Budapesta și Rapid Viena. După cum se știe, cele două meciuri anterioare nu au reușit să desemneze un cîștigător, ambele terminîndu-se la egalitate: 3—3 și 1—1.

In meciul de sîmbătă echipa Vasas Budapesta a făcut un joc excelent, de un ridicat nivel tehnic, obținînd o categorică victorie cu scorul 9—2 (3—1) prin punctele înscrise de Szilagi (4), Csordas (2), Radully (2) și Fe'eki. In urma acestui rezultat, ediția din anul 1956 a Cupei Europei Centrale a fost cîștigată de fotbaliștii maghiari.

Ziua marinei R. P. R.

ÎNDRĂZNEȚI, CURAJOȘI ȘI ISCUSIȚI!

Cartnic VASILE ARION

Matroz major CONSTANTIN FRÎNCULESCU

Cartnic GHEORGHE DUMITRU

Semnalizatorul — ochiul navei

Seara, îndeplinindu-și misiunea, nava se înapoie în rada portului. Ancora a fost lăsată în apă, după care echipajul navei a trecut la servitul mesei. În timpul acesta, la stația de radioamplificare a început să se citească ordinul comandantului, prin care au fost recompensați marinarii care s-au evidențiat în timpul marșului.

Printre cei evidențiați a fost și matrozul major Pavel Nica. Pentru buna execuție a serviciului de semnalizator i s-au acordat și cîteva zile permisie. Tovarășii lui de muncă l-au felicitat cu căldură.

După citirea ordinului comandantului, matrozul major Nica a fost prezentat în fața echipajului ca unul dintre cei mai buni semnalizatori ai navei.

...Cînd tînărul matroz a sosit pentru prima oară pe navă, a raportat comandantului că vrea să învețe specialitatea de transmisionist.

— Frumoasă intenție, i-a spus comandantul. Semnalizatorul este ochiul ager al navei. Îți va fi satisfăcută cererea. Dar ține minte, tovarășe matroz, va trebui să înveți cu multă conștiinciozitate ceea ce este necesar unui semnalizator: alfabetul morse, pavilioane saulă, să transmiți și să recepționezi cu eclipsa. În munca pentru însușirea acestei specialități vei avea din plin sprijinul cartnicilor — comandanți de posturi de luptă. Avem pe navă mulți specialiști buni și care te vor ajuta.

...Chiar din primele zile ale serviciului pe navă, Nica a început să studieze cu atenție noua specialitate, să facă exerciții și antrenamente în cadrul postului de luptă.

După un timp i-a venit rîndul să execute serviciul de cart. Înainte de a intra în serviciu, matrozul major Nica a venit pe puntea etalon, a controlat proiectorul, binoclurile, pavilioanele de saulă etc. La ora fixată Nica a luat serviciul în primire.

...Nava înainta cu o viteză mijlocie.

Pe puntea etalon se găsea matrozul major Nica, specialist de clasă și fruntaș în pregătirea de luptă și politică. Întorcînd în toate părțile ocularele, cerceta cu atenție deosebită întinsul nesfîrșit al apei.

Pe creasta unui val apare un obiect. Matrozul major Nica raportează cu rapiditate:

— Corp plutitor... Babord.. grade, distanța...

Lt. maj. ȘTEFAN DINCA

Strașnic!

Soarele nu-și arătase fața, cînd s-a vîrat ancora. Marinarii s-au îngrijit mai întîi de „toaleta" navei, apoi s-au pus să aștepte. Așteptau ceasul începerii „luptei".

Și iată că „lupta" a început!

Nava aleargă cu toată viteza, se întretaie cu altele, apoi face un rondou, din nou aleargă, din nou se întretaie. Apar siluete nedeslușite. Desigur sînt „inamicii".

Acum e rîndul tunarilor de pe nava noastră să-și spună cuvîntul. La cîteva mile depărtare se zărește ținta trasă de remorcher.

Primele salve... Ținta a fost încadrată din primele lovituri. Apoi altele.

La sfîrșitul tragerii am fost cu toții martorii unui spectacol care ne-a încîntat inimile. Am văzut ținta ruptă în două, depărtîndu-se „învinsă".

În același timp, la cele trei turele de pe navă, comandantul strîngea mîinile „eroilor". Strașnic au mai tras cartnicii majori Neghină, Moja și Borșa!

O muncă obișnuită la bord: matelotajul

Mîini pricepute

Vremea trecuse. Se apropia acum tot mai mult ora plecării. In compartimentul turbine se făceau ultimele verificări. Motoarele auxiliare funcționau în plin încălzind aparatele din compartiment. Rînd pe rînd fiecare aparat prindea parcă viață, spulberînd liniștea ce dăinuia de mult în compartiment. In fața pompelor de aer matrozul major Dima privea cum pistonul pompei începuse să-și încetinească ritmul blocîndu-se. „Cum să se oprească tocmai acum cînd mai sînt minute numărate pînă la ora plecării?" gîndi matrozul major Dima.

Mîinile pricepute ale mecanicului au început să desfacă cu repeziciune întîi o piuliță, apoi alta și alta, pentru a afla „buba" pompei. „Nu! Din cauza mea nava nu va întîrzia să-și execute misiunea la timpul ordonat!"

Priceperea, conștiinciozitatea din timpul orelor de pregătire, cunoașterea materialului sînt lucruri care în asemenea momente au un cuvînt hotărîtor.

...„Buba" a fost găsită! Laina de la sertărașul distribuitor trebuia înlocuită. Inlocuirea lainei n-a durat mult timp. Piesele demontate din corpul pompei erau puse la locul lor. A fost strînsă ultima piuliță...

Pompa a prins din nou viață, își continua cursa normală!

Nava putea să plece în misiune...

Un bun marinar trebuie să cunoască bine lucrările de matelotaj. Tot felul de noduri marinărești, matisirea și patronarea parîmelor, repararea și întreținerea lor sînt tot atîtea lucruri pe care marinarii le învață la bordul navei.

In clișeu: matrozii mînuiesc cu îndemînare ciocanul de matisit și cavila, lucrînd la matisirea unei gașe.

Decorări la Prezidiul Marii Adunări Naționale

Sîmbătă la amiază a avut loc la Prezidiul Marii Adunări Naționale solemnitatea înmînării unor decorații.

La solemnitate au luat parte tovarășii M. Mujic, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Gh. Vidrașcu, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale, C. Doncea, ministrul Colectărilor, Mihai Suder, ministrul Industriei Lemnului.

Cu ocazia împlinirii a 5 ani de activitate a Teatrului Tineretului și pentru merite deosebite în muncă a fost conferit „Ordinul Muncii" clasa I-a artistului Valeriu Valentineanu.

Cu ocazia împlinirii vîrstei de 70 de ani și a 47 de ani de activitate tehnică în domeniul prelucrării cauciucului a fost conferit „Ordinul Muncii" clasa II-a inginerului Isidor Geller.

Pentru merite deosebite în muncă a fost conferit „Ordinul Muncii" clasa II-a președintelui G.A.C. „Inainte" din comuna Berveni, raionul Carei, regiunea Baia Mare, Ludovic Obiș.

Pentru activitate îndelungată și merite deosebite în munca de colectare și recepționare a produselor agroalimentare au fost conferite „Ordinul Muncii" clasa II-a tovarășilor Francisc Țapoș și Gh. Trestian, locțiitori ai ministrului Colectărilor și „Ordinul Muncii" clasa III-a unui număr de 25 de lucrători din Ministerul Colectărilor.

Pentru merite deosebite în muncă a fost conferit „Ordinul Muncii" clasa III-a tov. Tiberiu Szego din Ministerul Industriei Lemnului și tov. Al. Dobrișan din cadrul Ministerului Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice.

Pentru eforturile depuse în restabilirea rețelelor electrice avariate de viscolul din februarie a.c. a fost conferit post mortem Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa I-a inginerului Victor Chirițescu.

TINERII din gospodăria colectivă „Grivița Roșie" văzuți de președintele gospodăriei

Sînt multe gospodării colective în care tinerii se numără printre fruntași. Munca lor avîntată le aduce stima și prețuirea cuvenită din partea celorlalți colectiviști și le asigură cîștiguri însemnate. Iată, de altfel, ce spune tovarășul Radu T. Dumitru, președintele gospodăriei colective „Grivița Roșie" din comuna Călmățui — raionul Călmățui, despre tinerii colectiviști.

— Nu-i de loc simplu s-o scoatem la capăt cu cele 3755,75 hectare cît are gospodăria, mai ales că brațele de muncă sînt destul de puține. Totuși pînă-n prezent toate lucrările s-au executat la timp. Spre cinstea lui, tineretul și-a mobilizat toate forțele în acest scop. Și dacă unul se mai lăsa pe tînjeală, pățea ca Gică Rusen.

— Dar ce-a pățit? Ce i s-a întîmplat?

— Era prin timpul prașilei a doua, răspunse președintele, cînd Gică Rusen — conducător — și-a lăsat caii și căruța în plata domnului și se plimba cu gîndul că nu mai are mult pînă să plece militar. Am încercat să ducem muncă de lămurire cu el, dar nu se prindea cum nu se prinde apa de gîscă. Căruța și caii lui stăteau mai departe pe loc.

Intr-o dimineață, cînd mă îndreptam spre cîmp, am zărit în porumb pe Dobre a lui Pescaru, pe Lică a lui Marin și pe Gică Rusen. Ei nu m-au observat, din pricina discuției aprinse. Lică spunea: „Bă Gică, păi tu știi că cine-și părăsește calul este părăsit de iubită?" „Și chiar dacă te ții tu de ea — a sărit și Dobre — ce folos? Tovarășul președinte tot nu-ți mai dă caii în primire". „Măăă... serios glumiți? — se auzi glasul inciudat al lui Gică. Vreți să vedeți că mîine eu iau caii în primire?"

„Fugi de-aci" — îl luară în rîs cei doi.

...Și uite așa, pînă la urmă, Gică nu numai că și-a luat în primire caii și căruța, dar nu lăsa pe nimeni să se apropie de ei și muncea pe rupte.

Trecînd pe lîngă un grup de construcții ale gospodăriei — două porumbare și o remiză de mașini și unelte — am ajuns lîngă o perdea de salcîmi. Președintele păru că-și amintește de ceva și-și continuă firul povestirii:

— Pe cînd căram fînul a venit la mine o femeie înfuriată spunîndu-mi că n-o mai lasă pe fiică-sa la gospodărie, că aseară n-a scăpat de unul din vlăjganii ăia de la cărat, pînă n-a sărutat-o. Stăteam lîngă perdea și cum trecea cîte o căruță îmi ciuleam urechile. Voiam să mă conving dacă-i adevărat sau nu. Intr-o căruță erau Nistor al lui Niculae și Maria lui Drăguța, fiica femeii cu pricina. Din cînd în cînd Nistor își întorcea cu atenție privirile cînd în dreapta, cînd în stînga, cînd în urmă. Am ascultat atent.

— Auzi tu, Mario — spunea Nistor — să fii atentă! Cînd oi mai avea eu de dat vreo șapte-opt furci să sări repede de pe șiră și să fii lîngă cai. Să nu zăbovim nici un pic. Să le-o luăm înainte. Pîn-or descărca Tinca și cu Stan, noi să avem și caii dați la apă. Ai văzut cum a vrut Dumitru al lui Pungă s-o întindă data trecută repede după noi? Numai că l-a întors nea Stoica Antohie pentru că nu-și încărcase căruța bine. Asta tot din cauza lui, că a stat să mai fumeze o țigară în loc să-i dea bătaie. Dar să știi că se ține bățos acum, băiatul, uite-l că ne și ajunge.

Au trecut pe lîngă mine și n-au vrut să se sărute. Parcă de sărutat le ardea lor?

Ehei, de la multe încurcături ne-au scos nebunaticii ăștia. Știți — continuă președintele — pe la noi în fiecare zi cerul e noros. Dar nu plouă ca lumea, numai înmoaie puțin pămîntul ăsta nisipos. Ș avem 29 de hectare numai grădină. Aici trebuie apă din gros, în fiecare zi, dacă vrei să faci ceva. Prin apropiere nu avem nici un rîuleț. Era unul dar nu avea aproape de loc apă. Intr-una din zile, am auzit pe cîțiva tineri că au hotărît să aducă apă tocmai din rîul Călmățui, dar nici nu mi-a venit să cred. Au muncit tinerii zile și chiar nopți de-a rîndul. Intr-o sîmbătă seara au terminat. Erau obosiți băieții; cu toate acestea a doua zi, duminică, au venit cu toții să ude grădina. Erau tare bucuroși. Incă un mare succes se adăuga celor de mai înainte. Priveam la ei și simțeam cum îmi crește inima. Il vedeam pe Nicolae Antohi, Cristea Coconcea, Marioara Antohi și Sevastița Nistor, îl vedeam pe fratele Sevastiței, pe Nicolae. Băiat de 18 ani, plin de viață și tot numai inimă. Incă n-am îmbătrînit și îmi amintesc destul de bine. De cînd îl știu eu în gospodărie băiatul ăsta al lui Nistor a avut întotdeauna multe zile-muncă.

— Și bine înțeles a avut și cîștig mult, nu-i așa?

— Cum să nu — spuse președintele. N-avea decît 14 ani, în 1951, cînd a venit în gospodărie. Era prichindel. Dar tare iute. La sfîrșit de an, cînd a primit aproape 3000 kg. cereale, zarzavat și altele, pentru cele 375 zile-muncă, cei mai în vîrstă îi mai ziceau cîte una, să-l necăjească: „Păi nu vezi că ție ți-a pus mai multe zile-muncă pentru că te-a văzut așa mic? Acum să mănînci tot ce ai primit ca să te faci mare".

Apoi în 1953-54 zilele-muncă au crescut. Anul trecut au ajuns la 499. Atunci a luat peste 4600 kg. cereale și alte produse. Și pe Niculăiță al nostru nu faptul că este cam mic l-a împiedicat să aibă casă pe pămîntul ce i-l oferă gospodăria, ci altceva. Adesea îl auzi: „Păi nu m-oi însura eu? Am să-mi fac o casă mai frumoasă ca a lui nea Ion Voineagu și a lui Puia Tudor. Imi voi face și grajd cum și-a făcut nea Tudor. Ii ajung eu din urmă în vreun an, doi". Și să nu crezi că-i singurul care primește atîtea produse...

— Prin urmare, tinerii sînt mulțumiți de munca și cîștigul lor în gospodărie...

— Este adevărat, dar nu trebuie să uităm nici perspectivele de dezvoltare a gospodăriei noastre, care le asigură în viitor o retribuție și mai bună. Vrem ca în 1958 să avem 3000 oi, în loc de 1980, cîte avem în prezent; de la 154 vaci fătătoare să ajungem la 300; de la 58 boi la 100. Și suprafața grădinii vrem să depășească 40 hectare. Dezvoltarea creșterii animalelor și a grădinii ne va aduce venituri bănești mari în tot cursul anului, venituri care vor ajuta mai departe la întărirea gospodăriei și ne vor permite să împărțim mult mai dese avansuri în bani.

Din partea noastră putem afirma că așteptările tovarășului Radu Dumitru nu vor fi înșelate. Tinerii din gospodăria colectivă „Grivița Roșie" știu că este în interesul lor să muncească astfel încît gospodăria colectivă să fie din ce în ce mai puternică și mai înfloritoare. Acesta-i doar viitorul lor.

FLORICA MILITARU

Intr-un orășel de provincie

(Urmare din pag. 1-a)

deam eu că tu ești gata să mă schimbi pentru o mașină! Uite, că mi-o arăți singură.

— Stai, stai, — a țipat ea, aproape. Ce vrei tu să spui? Să te schimb pe tine? Au podidit-o lacrimile. Cu ci-ne? Cu ma-și-na? Munca e o parte din viață, tu ești cealaltă. Cum o să-mi împart viața în două? Nu înțelegi?

— Ce să-nțeleg? Adică, da, am înțeles. Am înțeles că a fost totul teatru, minciună. Da, minciună. Asta nu e dragoste. Eu nu așa înțeleg dragostea. Ce legătură are ea cu munca, cu fabrica? Ea are legătură numai cu mine. Și tu o legi de altceva, nu de mine. Teatru...

— Așa! Il privea ca pe un străin pe care-l întîlnești pentru prima oară. Teatru? Ce ușor spui tu asta! O mare amărăciune îi îneca sufletul, ca la vestea despre o mare nenorocire. Un plîns nestăvilit îi umplu pieptul. A luat-o la fugă pe cărăruie pentru a da frîu liber lacrimilor, pentru a nu-l mai auzi.

A fost prima noapte în care a suferit amărăciunile dragostei. Rînd pe rînd, o dată, de zece ori, mereu, retrăia ca-ntr-un coșmar întîmplările. Sufletul ei tînăr se revolta, se învinuia, dar alinarea nu venea din nici o parte. Sînt clipe care-ți împart în două inima, care-ți destramă cele mai frumoase visuri, sînt clipe cînd dragostea și deznădejdea se confundă, iar îndoielile și amarul remușcărilor te fac să crezi că nu mai e nimic frumos pe lumea asta. Și totuși?...

S-a trezit mîngîiată de razele dimineții de primăvară ce se strecurau printre jaluzele. S-a îmbrăcat repede și a plecat spre fabrică. Printre caișii înfloriți roiau zgomotoase albinele. Simțea în suflet un gol, o tristețe ce-i înnegura ochii. Ce a pierdut? Dragostea? Nu! Dragostea nu se pierde. A încercat să zîmbească, să rîdă, dar în ochii ei nu era primăvară.

Fabrica de confecții „6 Martie" din Curtea de Argeș își chema muncitorii cu glas subțire și prelung. Un trecător străin ar fi zis că dincolo de porțile mari, roșii, se întind aleile unui parc. N-ar fi greșit prea mult, căci fabrica e ridicată în mijlocul unui adevărat parc, cu brazi, cu ronduri de flori și nelipsitele bănci. Ioana și-a luat locul ei în bandă și a pornit mașina. Odată cu ea a început să se depene și firul amintirilor. Se revedea cu patru ani în urmă. Cît de tare s-a speriat cînd a dat drumul pentru prima oară la o mașină de cusut, electrică! Ii era teamă că „dă" peste ea. Pe atunci îi era greu. Lucra cu stîngăcie, abia de îndeplinea planul. Zi de zi a învățat de la maistrul Mihai Zabat „secretul" iuțelii și al deprinderii. Era încăpățînată Ioana, voia să prindă totul dintr-o dată. Bătrînul maistru o mai potolea din cînd în cînd.

— Mai domol, țîncule blond, că zbori acu, cu mașină cu tot.

A trecut apoi în „banda tatei". Și nu mult după aceea s-au format brigăzile de tineret. Au introdus în bandă metoda „Prodsincron" și după cîtva timp au devenit fruntași pe fabrică. Acum s-a închegat prietenia între ea, Lenuța Ciuguianu și Marioara Lică. In fabrică numai „trio" li se spunea. Intr-o zi, în secție a intrat directorul cu secretarul de U.T.M., Județ Gheorghe.

„Ciuguianu Elena, Lică Maria, Florea Ioana au depășit planul cu 65 la sută. Muncitorii vă felicită pe voi și întreaga brigadă a V-a..."

Se gîndea Ioana, în timp ce mîinile trăgeau cu încăpățînare stofa de sub acul mașinii: Auzi? Să se despartă de toate astea! Prostul! Cum de nu înțelege că nu poate? In inimă trecu însă un fior și mai dureros. Dar dacă el n-o să înțeleagă. Cum o să se despartă de el?

— Nu, nu, asta nu se poate.

Dar cum o să se despartă de brigadă, de prietene, de Lenuța și Marioara?

— Nu, nu, nici asta nu se poate.

Trăgea cu înverșunare de stofă, în timp ce buzele-i murmurau dureros:

— Nu, nu, nu se poate.

Simți deodată că cineva îi pune mîna pe umeri. Era șefa benzii, Lenuța Ciuguianu.

— Ioana, ce ai tu? De ce plîngi?

Ochii albaștri ai Ioanei înnotau în lacrimi. Se sculă și se ghemui la pieptul prieteniei.

— Nu, Lenuța, nu pot asta, înțelegi.

— Ce nu poți, dragă?

— Să mă despart... nici... de... voi, sfîrși ea suspinînd ușurat, ca după o luptă grea și istovitoare.

★

De atunci au trecut mai multe zile. Ioana, depășește acum planul cu 75 la sută, dar inima ei nu rîde. S-a mai întîlnit cu prietenul, care însă „n-a vrut să înțeleagă" și a părăsit-o. A părăsit-o dintr-un egoism mic burghez, care le-a rănit amîndurora sufletele și le-a răpit pentru mult timp zîmbetul din ochi. Căci dragostea nu pleacă tot așa de repede cum a venit.

Ioana n-a putut să renunțe nici la dragoste, nici la cealaltă parte a vieții ei: brigada, prietenele, munca. Ea voia să le împletească, să întregească viața, să fie fericită. Pe prima a pierdut-o. Nu pentru a doua. Prima a plecat singură, lăsînd rădăcini dureroase în sufletul ei de 19 ani.

E greu, Ioana! Greu! Dar poate pilda ta va scuti de dureri asemănătoare alte fete, tot atît de tinere ca tine și tot atît de însetate de viață adevărată.

VASILE TINCU

Pe urmele materialelor nepublicate

„La noi, în comuna Mîrleanu, raionul Adamclisi — ne-a scris un corespondent — există mare dezinteres atît față de activitatea culturală cît și față de întreținerea clădirii căminului cultural. Pot spune că atît exteriorul cît, mai cu seamă, interiorul dau impresia unei case a cărei gospodină este leneșă. Geamurile sînt sparte, ușile murdare și închise, mai tot timpul, cu lacăt. Mobilierul uzat, murdar și vraiște prin sală. Vă spun drept că, în astfel de condiții, pe tineri nu-i prea îndeamnă inima să ia parte la activitatea căminului, unde se mai organizează, destul de rar, cîte ceva..."

In urma semnalării corespondentului, ziarul nostru a sezisat această situație Sfatului popular raional Adamclisi. De aici au început cercetări, frămîntări, pentru a se pune capăt lipsurilor de la căminul cultural din Mîrleanu. Pe teren, tovarășii de la sfatul popular raional au luat măsuri. S-a reorganizat colectivul de muncă al căminului cultural, s-a amenajat și s-a făcut curățenie în întregul local. Apoi s-a ținut o consfătuire, unde directorul căminului cultural Stere Gavrizi a fost îndrumat temeinic asupra felului în care el trebuie să organizeze activitatea culturală din comună. La o săptămînă după aceasta, în fața căminului a fost descărcat dintr-un autocamion mobilierul nou, destinat căminului.

Tinerii din comună merg acum cu drag la căminul cultural și sînt mulțumiți de activitatea ce se desfășoară aici. Dovadă: un alt corespondent, Ghiță Ioan, ne-a trimis, de cîteva zile, următoarele rînduri: „Căminul nostru este acum frumos, atrăgător, curat. Avem mobilier nou (120 de scaune frumos lustruite și două dulapuri mari pentru bibliotecă). Noi, tinerii, am organizat o echipă artistică. Avem și orchestră compusă din 35 persoane. Muzicanții noștri execută cîntece populare la armonici, fluiere și cimpoi".

Sculptorul sovietic N. V. TOMSKI

(Urmare din pag. 1-a)

portrete în gips patinat, înfățișînd pe Nicolaev, artist al poporului din R. P. Bulgaria, acesta cu un păr stufos și o barbă mai mică, și pe Maistor, tot artist al poporului din țara vecină și prietenă de la sudul Dunării, acesta aducînd oarecum cu scriitorul nostru Gala Galaction. Artiștii plastici bulgari sînt înfățișați de către Tomski cu o pătrundere psihologică plină de finețe și cu un dar de a trata unitar, viu, convergent elementele unui chip. Aici forța și meditația artistului, spiritualitatea lui sînt accentuate în primul rînd.

In fine, portretul de femeie, cioplit în marmură albă (1954) ne aduce un chip plin de gingășie, interiorizat ca și celelalte, un chip luminos, care simți că trăiește, gîndește, receptează viața. O frumusețe lucidă — s-ar putea subintitula acest portret de femeie, în care netezimea suprafețelor și conturarea trăsăturilor dovedesc măiestria acestui sculptor, la care forța și gingășia se îmbină într-un mod atît de fericit.

Dacă în statui și busturi monumentale, Tomski se străduiește să redea viața personajelor în atitudini și expresii sintetice — conferind personajelor măreția cuvenită și semnificația lor socială — în portretele și capetele de expresie, de proporții mai mici, el stăruie asupra amănuntelor analitice, tocmai pentru a individualiza cît mai temeinic chipul, dar firește tot cu năzuința de a da trăsăturilor o forță generalizatoare, care să le ridice la tipic. In amîndouă cazurile, sculptorul nu părăsește însă ceea ce este viu și apropiat într-o ființă.

N. V. TOMSKI
MINER FRANCEZ

Adîncirea creației marelui sculptor sovietic, ca și a altor maeștri prezenți în actuala expoziție, duce la concluzii pilduitoare, dovedind înaltul nivel realizat și marile perspective de viitor ale artei realismului socialist.

Industriașul american J. B. O'Connor: „Utilajul petrolifer romînesc este cel mai bun din Europa"

După o vizită de 5 zile în Romînia industriașul american J. B O'Connor a părăsit sîmbătă dimineața Capitala plecînd spre S.U.A.

Inaintea plecării, cunoscutul industriaș american a declarat următoarele unui redactor al Agenției „Agerpres": „Mulțumesc în primul rînd Ministerului Comerțului Exterior la invitația căruia am vizitat țara dv. și care a făcut totul ca să mă simt cît mai bine în tot timpul șederii mele aici.

Părăsesc Romînia cu o puternică impresie făcută de dezvoltarea industriei dv. de utilaj petrolifer. Am putut constata că utilajul petrolifer romînesc este cel mai bun din Europa. Cu ocazia vizitei mele la uzinele „1 Mai" din Ploești am admirat buna organizare a producției și în mod deosebit competența specialiștilor dv.

Cred că Romînia are mari perspective de dezvoltare economică, date fiind bogatele resurse naturale cît și cadrele calificate de care dispune. Aveți o țară bogată, cum rar poți să întîlnești în lume și un popor harnic, priceput. Frumusețile țării dv. vă dau posibilitatea unei serioase dezvoltări a schimburilor turistice, comerțul de export cu cel mai mare profit".

In încheiere, dl. J. B. O'Connor a arătat că firma americană „Dresser Industries", al cărui reprezentant este, a avut în trecut legături comerciale strînse cu țara noastră și și-a exprimat speranța ca aceste legături să fie reluate și extinse. (Agerpres)

ÎN CURÎND PE ECRANE:

Hai, dragă cititorule să privim împreună cîteva fotografii. Ele îți vor aminti de un roman pe care l-ai îndrăgit și pe care nu-l poți uita, chiar dacă l-ai citit cu un an, doi, cinci sau chiar zece în urmă, ele îți vor vorbi despre un film pe care îl aștepți cu nerăbdare.

Ai aruncat o privire fugară peste fotografii. Nerăbdător ca toți tinerii! Dacă ai fi avut puțină răbdare ți-aș fi spus că este vorba despre filmul sovietic „Mama", realizat după romanul cu același nume al lui Maxim Gorki, că rolurile principale sînt interpretate de Vera Marețkaia și A. Batalov, dar așa ai recunoscut-o singur pe mama, Nilovna Vlasova, pe Pavel, pe Natașa; așa că nu-mi rămîne decît să-ți reamintesc de roman, vorbindu-ți în același timp despre minunatul film, „Mama".

„Anul 1900. În fiecare zi, supunîndu-se la chemarea sirenei, oameni posomorîți și osteniți se îndreptau spre fabrică. Și în fiecare zi fabrica îi azvîrlea ca pe o zgură de prisos". Cu aceste cuvinte începe filmul. Iar privirea speriată, îngrozită a Nilovnei pe care o vezi în prima fotografie, exprimă durerea pe care aceasta o încearcă atunci cînd bărbatul ei, Mihail Vlasov, întorcîndu-se de la lucru s-a prăbușit fără viață în fața icoanei. Cît a trăit, bărbatul Nilovnei avea obiceiul să bea. Bea cumplit. Iar fiul lor Pavel a crezut la un moment dat că rămînînd bărbat în casă, după moartea tatălui său, trebuie să bea și el. Nilovna, deznădăjduită că fiul ei va deveni un bețiv ca tată-său, i-a spus: „N-ar trebui să bei..." Femeia aceasta micuță, tăcută, încovoiată de bătăi, care îi dăduse viață, îi exprimă atîta durere încît îngenunchind în fața ei, i-a spus: „Nu plînge! N-am să mai beau. Iartă-mă mamă" (fotografia a doua).

Și de atunci Pavel n-a mai băut. Devenise mai grav, mai tăcut. Citea mult și apoi ascundea cărțile pe care le citea. Nilovna se mîndrea că fiul ei nu mai vorbește grosolan, că este mai blînd și mai bun cu ea, dar în același timp în sufletul ei încolțea îngrijorarea.

„Ce tot citești?" — l-a întrebat ea într-o zi. Și atunci Pavel i-a spus cu căldură că citește cărți care sînt oprite fiindcă spun adevărul despre viața muncitorilor. „Dacă le-ar găsi la mine m-ar închide" — a mai spus el.

Se îngrozi biata femeie la gîndul că fiul ei s-ar putea prăpădi.

Intr-o seară, acasă la Pavel se strînseră tovarășii ca să discute cum și ce ar trebui să facă pentru ca viața lor să devină mai bună, să zădărnicească noul jaf pe care patronul îl pusese la cale (fotografia treia).

— Aștia sînt oameni deochiați? îl întrebă Nilovna în șoaptă pe fiul ei.

— Da, ei sînt.

Și Nilovna înțelese mai bine pentru ce luptau ei, atunci cînd l-a ascultat pe Pavel vorbind

ACTUALITATEA *pe scurt*

Bucurii pentru copii

Puțini știu că ursulețiii, iepurașii, bicicletele, mașinile cu arc, păpușile, ca și multe alte jucării din vitrinele magazinelor, au fost studiate de specialiști, pedagogi și educatori mai înainte de a fi omologate pentru producția în serie.

Pentru a dezvolta la copii dragostea pentru ceea ce este nou și folositor, pentru știință și tehnică, pe lîngă Ministerul Învățămîntului a fost formată o comisie de revizuire și îmbunătățire a calității diverselor tipuri de jucării. Se organizează periodic concursuri în întreprinderile și cooperativele producătoare de jucării și noile tipuri alese sînt introduse în fabricație, cu avizul comisiei formate din reprezentanți ai diferitelor ministere.

În primul semestru al acestui an, comisia tehnico-artistică pentru jucării a aprobat mai mult de 60 noi prototipuri de jucării, printre care, vagoane de tramvai, autobuze, avioane, automobile cu schimbător de viteză, aparat individual pentru proiectat diafilme, cărucior-balansoar, mașină de gătit „Aragaz", figurine din cauciuc, jocuri distractive din lemn și tablă litografiată și altele.

Lupta împotriva malariei

Sub semnătura cunoscutului biolog romîn acad. M. Ciucă, laureat al Premiului de Stat și a mai multor colaboratori ai acestuia, a apărut în ultimul număr al Buletinului Științific al Academiei R.P.R. (Secția de științe medicale) un important studiu despre acțiunea antimalarică desfășurată în R.P.R. în perioada 1948—1953. Studiul subliniază că în epoca postbelică o recrudescență gravă a malariei secera în unele regiuni ale Romîniei un mare număr de vieți omenești.

Statul democrat-popular a inițiat o vastă acțiune de combatere a malariei. Începînd din 1949 au fost create 40 de unități de specialitate, prevăzute cu laboratoare de hematologie, entomologie și formațiuni sanitare organizate pentru lupta împotriva focarelor anofeligene. Ulterior aceste unități au fost completate cu laboratoare de helmintologie. La sfîrșitul anului 1953 existau în întreaga țară 28 de stațiuni de malarie și 36 de puncte antimalarice pentru regiunile impaludate. Deservite de un personal specializat de peste 800 de persoane, aceste stațiuni au desfășurat o activitate încununată de succes. Într-una din zonele cele mai grav atinse de flagel (valea Cara-Su din regiunea Constanța) unde în 1949 morbiditatea prin malarie atingea un procent de 72,1 la mie, acest procent a scăzut în 1952 la numai 0,07 la mie.

Rezultatele remarcabile obținute în decursul celor 5 ani de campanie antimalarică — se arată în încheierea studiului — reprezintă fără îndoială un succes al rețelei sanitare special create în acest scop și o chezășie că stîrpirea definitivă a malariei va fi realizată în scurt timp. La aceasta vor contribui desigur și creșterea continuă a nivelului de trai al populației, precum și marile lucrări hidrotehnice ce se execută în regiunile în care paludismul era endemic.

Se construiesc noi cămine studențești

Pentru îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale studenților, Ministerul Învățămîntului execută importante lucrări de construcții în diferite centre de învățămînt superior din țară.

O parte din aceste construcții, cum sînt: căminele studențești de pe lîngă Universitatea „Victor Babeș" din Cluj, Institutul politehnic din Iași, Institutul tehnic naval din Galați și Institutul forestier din Orașul Stalin, vor fi terminate înainte de începerea noului an școlar. Aceste cămine noi sînt construcții moderne, cu mai multe etaje, care cuprind zeci de dormitoare, săli de meditație, fiind dotate cu tot confortul necesar.

Prin darea în folosință a noilor cămine, numărul locurilor în căminele studențești va crește în anul școlar 1956—1957 cu aproximativ 2000.

Să ne gîndim și la... lemnele de foc

— Pînă la 20 august mai poate fi ridicată prima tranșă —

Deși aparent lipsită de actualitate, totuși problema lemnelor de foc ar trebui să facă, și acum în timpul sezonului de ștrand, obiectul atenției cetățenilor. Așa susțin de fapt și tovarășii de la întreprinderea „Combustibilul" din București. Învățînd din lipsurile manifestate anul trecut, întreprinderea „Combustibilul" a luat o serie de măsuri tehnico-organizatorice menite să îmbunătățească aprovizionarea cu lemne a populației în anul curent. Astfel, printr-o permanentă legătură cu întreprinderile furnizoare din țară s-a asigurat o aprovizionare cu combustibil în scopul creării rezervelor necesare satisfacerii cerințelor în perioadele de vîrf. Majoritatea furnizorilor își respectă planul de livrări.

O situație care creează prejudicii unei mai bune aprovizionări este aceea a neridicării la timp a cotelor de combustibil de către unii cetățeni. Cu toate că vara nu presupune prea multe preocupări de acest ordin, neridicarea la timp a cotelor de combustibil implică o serie de inconveniente legate de depozitarea lor. Astfel se ajunge la situația că în toamnă depozitele vor fi din nou suprasolicitate.

În anul acesta au fost în mare măsură rezolvate o serie de deficiențe organizatorice legate de aprovizionarea cetățenilor. Astfel, transportul lemnelor acasă va fi asigurat prin sporirea mijloacelor de locomoție și intensificarea muncii de disciplinare a cărăușilor.

Acestea ar fi cîteva aspecte ale aprovizionării cu combustibil a populației. Important de reținut este și faptul că printr-o recentă decizie a forurilor competente, s-a dat posibilitatea cetățenilor care nu și-au ridicat lemnele, reprezentînd tranșa I-a (expirată în iunie), să se prezinte pentru programare pînă la 20 august pentru a-și ridica cota cuvenită.

P. VICTOR

INSTANTANEE — Cărți vechi, obiecte vechi, atitudini vechi

Îndărătul unui gemuleț de pivniță care se află în clădirea sfatului popular al orașului Sighet se găsesc aproximativ 25.000 de cărți vechi (unele de 3—400 ani) exemplare rare și de mare preț. Pe vremuri aceste volume au aparținut fostei Facultăți de drept. În timpul războiului, clădirea în care s-au aflat a fost incendiată de fasciști și după un scurt popas într-o biserică, cărțile au ajuns să fie „adăpostite" în clădirea sfatului popular. Ele zac aici de peste zece ani fără a fi triate, înregistrate, bine întreținute. Secția culturală a sfatului popular al orașului Sighet încearcă să soluționeze această gravă problemă însă ea nu găsește destulă înțelegere la conducerea sfatului, care nu îi acordă încăperi suficiente pentru această prețioasă bibliotecă și nici cadre remunerate pentru trierea lor.

De altfel, aceasta nu este singura dovadă că activitatea culturală a Sighetului este subapreciată într-o măsură de însăși conducerea sfatului popular al orașului și de cel al regiunii Baia Mare. Altfel cum se explică faptul că o clădire atît de necesară ca aceea a Palatului cultural nu poate căpăta fondurile minime necesare zugrăvirii și punerii ei la punct, pentru a-și putea duce activitatea în condiții mulțumitoare?

Ce să mai vorbim despre muzeul raional de artă populară, înființat de curînd la Sighet și care trebuie să achiziționeze adevărate comori de artă veche maramureșană, aflate încă răspîndite pe la țărani și colecționari particulari și căruia i s-a acordat un fond de achiziție ANUAL de aproximativ... 3000 lei. Iar pentru deplasările necesare achiziționării s-a repartizat suma „totală" de lei 200 pentru un an întreg. Nu e deci de mirare că astăzi muzeul nu poate cumpăra o foarte interesantă colecție de piese din epoca bronzului.

E de datoria conducerii sfatului popular al orașului ca și a sfatului popular regional Baia Mare să nu desconsidere cituși de puțin activitatea culturală pe toate planurile, astfel încît tradiția Sighetului, vechi centru cultural, să fie menținută și sporită.

MIOARA CREMENE
MIHAIL STOIAN

marele film sovietic „MAMA"

muncitorilor: „Tovarăși, noi sîntem acei care clădim biserici și uzine, acei care facem lanțuri și bani. Sîntem forța vie care hrănește pe toți, din leagăn pînă-n mormînt. La muncă sîntem primii, iar în viață ocupăm ultimul loc. Trebuie să înțelegem că numai noi înșine ne putem ajuta"... (fotografia patra).

Cu timpul Nilovna a dovedit că a înțeles marele adevăr pentru care luptau muncitorii. Odată cu mîncarea, Nilovna ducea celor din fabrică și hrana de care aveau nevoie sufletele lor: manifestele partidului care îndemnau la luptă. Modestă, bucuroasă i-a vorbit Nilovna despre aceasta fiului ei prin gratiile închisorii (fotografia cincea). „Duc la fabrică ciorbă și fel de fel de alte „mîncăruri".

Cît de mult ar fi dorit Natașa ca iubitul ei Pavel să renunțe la cinstea de a duce steagul de 1 Mai, deoarece putea fi arestat. Îl roagă să renunțe. Dar Pavel îi răspunde:

— Nu trebuie să vorbești așa...

— Sînt om...

— Un om, la care țin nespus de mult. De aceea nu trebuie să vorbești așa (fotografia șasea).

Pavel — așa cum era și de așteptat — a fost arestat. Nilovna a rămas să continue lupta alături de tovarășii care i-au călăuzit pașii fiului și spre adevăr. Colinda satele și răspîndea broșuri și manifeste. Nilovna le vorbea celor săraci cu dragostea și căldura ei de mamă despre cei care luptă pentru triumful unei vieți noi, luminoase. Se întorcea după zile de drum înapoi la tovarăși, obosită, dar fericită că mai trezise la viață, la luptă, încă un om, încă doi, încă zece. Nilovna le povestea celor de acasă despre durerile oamenilor (fotografia șaptea) și aceștia o ascultau cu respect și dragoste.

Sosi și ziua procesului. Pavel împreună cu tovarășii cu care fusese arestat în ziua manifestației se afla acum pe banca acuzaților. Nilovna asculta cuvîntul fiului ei, și sufletul i se umplea de mîndrie. „Sîntem revoluționari. Luptăm împotriva societății ale cărei interese le apărați. Ideile noastre se dezvoltă neîncetat și atrag pe cei mai buni, chiar și din mijlocul vostru".

Nilovna s-a apropiat într-o pauză a procesului de băiatul ei, de tovarăși, și simplu, modestă le-a mărturisit: „Credeam că are să-mi fie teamă. Dar nu mi-o fost" (fotografia opta). Îți reamintești cititorule desigur finalul cărții. Ne-am reamintit împreună neuitatul roman al lui Gorki, am privit împreună fotografiile. Poate ai încercat emoții citind aceste rînduri, poate nu. Filmul te va purta însă, te asigur, într-o călătorie minunată, în lumea eroilor lui Gorki. Așa că merită să-l vezi. În cinstea lui 23 August, va începe să ruleze pe ecranele Capitalei.

ADA SIMIONESCU

De peste HOTARE

În legătură cu naționalizarea Canalului de Suez

Egiptul este hotărît să-și apere drepturile

CAIRO 4 (Agerpres). — Într-o declarație făcută la radio Cairo, Ali Sabry, purtătorul de cuvînt al președintelui Nasser a luat poziție față de comunicatul tripartit de la Londra cu privire la problema Canalului de Suez.

Purtătorul de cuvînt al președintelui republicii a subliniat în declarația sa că publicarea declarațiilor de la Londra a fost făcută în mijlocul unei atmosfere de amenințări cu utilizarea forței militare la adresa Egiptului, menite să exercite presiuni intolerabile la adresa unui stat independent. Această declarație trece în mod voit sub tăcere că Suezul urma să revină Egiptului în 1968 și demonstrează că cele trei puteri nu aveau intenția să admită restituirea Canalului la Egipt nici la expirarea concesiunii.

Ocupîndu-se de aspectele juridice ale problemei, Sabry a declarat că compania Canalului de Suez nu a avut un caracter internațional, deoarece, conform articolului 16 din convenția semnată în 1886, ea era o societate anonimă egipteană. El a adăugat de asemenea că convenția anglo-egipteană în 1954 prevede în primul ei articol că: Canalul de Suez face parte integrantă din teritoriul egiptean. Naționalizarea companiei Canalului de Suez nu poate fi considerată ca un act ilegal deoarece compania Canalului este o societate egipteană înregistrată la Cairo, supusă jurisdicției egiptene și a căror litigii pot fi judecate numai de tribunalele egiptene.

Declarația Biroului Politic al P. C. Francez

PARIS 4 (Agerpres). — Biroul Politic al Partidului Comunist Francez a dat publicității o declarație în care ia atitudine împotriva poziției guvernului față de naționalizarea Societății Canalului de Suez de către Egipt.

„Interesele Franței — se spune în declarație — nu au nimic comun cu privilegiile administratorilor Societății Canalului de Suez. Hotărîrea guvernului egiptean este legală. Nici un socialist, nici un democrat nu se poate opune acestei naționalizări.

Poporul egiptean, ca și toate popoarele care vreme îndelungată s-au aflat sub jugul colonial și care s-au eliberat de el, nu a vrut ca bogățiile sale naționale să devină o pradă a unor afaceriști străini.

Prin urmare, nu există nici un motiv pentru a se apăra uriașele privilegii ale capitaliștilor de la Societatea Canalului de Suez și nici pentru a profera amenințări".

Discursul radiotelevizat al lui Dulles

WASHINGTON 4 (Agerpres). TASS transmite: În seara zilei de 3 august secretarul de stat al S.U.A. Dulles, a rostit un discurs radiotelevizat despre conferința miniștrilor Afacerilor Externe ai Angliei, S.U.A. și Franței care a avut loc la Londra.

În discursul său Dulles a declarat că conferința reprezentanților celor 24 de țări pe care o convoacă guvernul englez trebuie să elaboreze planul „administrației internaționale" a Canalului de Suez. Dulles a pretins că acest plan „va apăra în întregime interesele legitime ale Egiptului", și că „există tendința ca atitudinea față de Egipt să fie cea mai echitabilă". Totuși, întregul său discurs a constituit un atac vehement împotriva Egiptului și a hotărîrii sale de a naționaliza compania Canalului de Suez.

Dulles a calificat ca „primejdioasă" situația creată după naționalizarea Canalului de Suez. Însuși actul naționalizării, care a constituit un pas important pe calea spre independența economică a Egiptului, a fost calificat de Dulles în mod arbitrar drept „un act ostil de răzbunare pentru pretinsele jigniri".

Potrivit celor afirmate de Dulles, S.U.A. nu cred că conferința celor 24 de țări va eșua. S.U.A., a declarat el, „nu și-au asumat nici un fel de obligații în privința acțiunilor pe care le vor întreprinde în cazul unui asemenea eșec".

Măsuri militare adoptate de guvernul englez

LONDRA 4 (Agerpres). TASS transmite: Ziarele din Londra au publicat la 3 august la loc de frunte știrea despre concentrarea unor categorii de rezerviști „pentru a presta serviciu în partea de răsărit a Mediteranei în condiții de stare excepțională" și despre alte măsuri militare ale guvernului englez.

Agenția Reuter declară că trupele engleze și cîteva unități ale aviației „sînt gata de luptă" și așteaptă ordinul de a pleca peste frontieră.

Presa burgheză engleză nu ascunde în comentariile ei că asemenea măsuri demonstrative au drept scop să intimideze guvernul egiptean.

O delegație a sindicatelor iugoslave va vizita țara noastră

BELGRAD 4 (Agerpres). — Taniug transmite: Răspunzînd invitației Consiliului Central al Sindicatelor din Republica Populară Romînă, o delegație a Sindicatelor iugoslave condusă de Djuro Salaj, președintele Consiliului Central al Sindicatelor, va vizita orașul București la începutul lunii septembrie.

În felul acesta reprezentanții sindicatelor iugoslave vor întoarce vizita pe care o delegație a Consiliului Central al Sindicatelor din R.P. Romînă în frunte cu Gheorghe Apostol, președintele Consiliului Central al Sindicatelor, a făcut-o în R.P.F. Iugoslavia la începutul anului curent.

Pe scurt din:

MOSCOVA. — În noaptea de 3 spre 4 august delegația Adunării Naționale a Republicii Islamice Pakistan, care a vizitat Uniunea Sovietică, a părăsit Moscova. În drum spre patrie membrii delegației vor vizita Leningradul.

LONDRA. — După cum anunță agenția Press Association, la 3 august a luat sfîrșit greva celor 12.000 de muncitori de la uzina de automobile Ford „Briggs Motor Bodies" din Dagonham. După cum reiese din declarația dată publicității după încetarea grevei, revendicările muncitorilor au fost satisfăcute.

NEW YORK. — Consiliul național al Asociației de prietenie America-U.R.S.S. a anunțat încetarea din viață a doctorului John Kingsbury, președintele Asociației, în vîrstă de 80 de ani.

PEKIN — Recent, Tribunalul orășenesc din Canton a condamnat la moarte pe diversionistul ciankaișist Liu Li, trimis în scopuri diversioniste din Hongkong. Anul acesta, în timpul sărbătorii de 1 Mai, Liu Li a provocat o explozie pe linia ferată. Apoi el a fugit la Hongkong. De aici s-a întors curînd cu o nouă misiune diversionistă, dar a fost prins de organele securității de stat. Sentința a fost executată.

PARIS. — După cum anunță agenția France Presse, la 4 august, Mossadik, fostul prim ministru al Iranului, a fost pus în libertate. În august 1953 el a fost condamnat la trei ani închisoare.

Guvernele U.R.S.S. și R.D.G. colaborează la construirea în Iugoslavia a unei uzine de aluminiu

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite un comunicat comun al guvernelor U.R.S.S., R.D. Germane și R.P.F. Iugoslavia, în care se spune între altele:

În urma tratativelor care au avut loc, guvernele U.R.S.S., R.D. Germane și R.P.F. Iugoslavia au semnat la Moscova un acord cu privire la construirea în Iugoslavia a unei întreprinderi industriale de aluminiu.

Acordul prevede că guvernul R.P.F. Iugoslavia va începe în 1956 construirea unei uzine de aluminiu cu o capacitate de 100.000 tone de aluminiu anual.

Guvernul U.R.S.S. și guvernul R.D. Germane vor colabora cu guvernul R.P.F. Iugoslavia la construirea primei părți a acestei uzine, care va avea o capacitate de producție de 50.000 tone de aluminiu anual, și a hidrocentralelor pentru alimentarea uzinei cu energie electrică, la lărgirea extracției de bauxită și a producției de sodă și de electrozi în întreprinderile existente, în cantități necesare pentru producerea a 50.000 tone de aluminiu anual.

Prima parte a uzinei de aluminiu va fi terminată și dată în exploatare cel tîrziu în anul 1961.

Pentru finanțarea construirii primei părți a uzinei de aluminiu, a hidrocentralelor și a întreprinderilor conexe, guvernul U.R.S.S. și guvernul R.D. Germane acordă guvernului R.P.F. Iugoslavia, în mod egal, un credit pe termen lung în sumă de 700 milioane ruble cu o dobîndă de 2%.

Guvernul U.R.S.S. și guvernul R.D. Germane s-au declarat de acord să dea R.P.F. Iugoslavia un credit pentru finanțarea lucrărilor de construcție a celei de a doua părți a uzinei de aluminiu.

Tratativele s-au desfășurat în spiritul înțelegerii reciproce și al dorinței părților ca acest acord să servească nu numai intereselor părților contractante, ci și întăririi și dezvoltării colaborării economice internaționale.

Hotărîrile Plenarei a 7-a a P.M.U.P.

VARȘOVIA 4 (Agerpres). — PAP transmite: Plenara a 7-a a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez a hotărît să anuleze partea privitoare la acuzațiile neîntemeiate și greșite de toleranță față de agenții dușmani, formulate împotriva tovarășilor Wladyslaw Gomulka, Mar Jan Spychalski și Zenon Kliszko, cuprinsă în rezoluția plenarei a 3-a a C.C. al P.M.U.P. din noiembrie 1949.

După cea de a 7-a plenară, reprezentanții Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P. au avut o convorbire cu tovarășul Wladyslaw Gomulka, în cursul căreia au fost discutate între altele problemele fundamentale ale plenarei a 7-a a C.C. al P.M.U.P.

Biroul Politic, după ce a ascultat un raport asupra acestei convorbiri, a hotărît să-l repună pe tovarășul Wladyslaw Gomulka în drepturile sale de membru de partid.

Sosirea la Moscova a unor delegații de tineri din R.P.R. și R. Cehoslovacă

MOSCOVA 4 (Agerpres). — TASS transmite: În Uniunea Sovietică au sosit două grupuri de tineri și tinere din Romînia și Cehoslovacia care și-au exprimat dorința de a participa la strîngerea recoltei pe pămînturile desțelenite din Siberia și Kazahstan.

La 4 august, la gara Kiev tinerii din Moscova i-au întîmpinat cu căldură pe prietenii lor din străinătate.

Oaspeții din Romînia și Cehoslovacia vor rămîne la Moscova două zile iar apoi vor pleca în Kazahstan unde vor lucra pe ogoare alături de tineretul sovietic.

Spartachiada popoarelor U.R.S.S. — măreață sărbătoare a sportului sovietic

În decursul celor peste 800 de ani de cînd există orașul Moscova multe evenimente mari au fost consemnate în istoria sa. Multe zile memorabile a trăit orașul erou. Lîngă toate acestea, lîngă altele care vor mai veni, ziua de 5 august a anului acesta se înscrie la un loc de deosebită cinste. În această zi, cînd pe întreg cuprinsul țării poporul sovietic sărbătorește Ziua unională a sportivului, la Moscova, pe uriașul stadion dăruit de curînd de cei mai buni constructori din întreaga Țară Sovietică, într-o atmosferă plină de entuziasm tineresc, se deschide Spartachiada popoarelor U.R.S.S.

Timp de 12 zile, între 5 și 16 august, 9600 de sportivi, maeștri emeriți, maeștri ai sportului, precum și sportivi de categoria I-a, calificați în cadrul Spartachiadelor republicane care au început încă de anul trecut, își vor arunca în luptă toate forțele pentru a dobori recordurile mondiale și unionale, pentru a înscrie în istoria sportului sovietic noi și importante victorii.

Activitatea sportivă desfășurată în preajma Spartachiadei a avut ca scop continua dezvoltare a culturii fizice și a sportului în mijlocul maselor largi muncitoare, întărirea colectivelor sportive, ridicarea măiestriei sportive. Prin grija partidului comunist și a guvernului sovietic au fost create numeroase baze sportive, stadioane, săli, bazine precum și alte instalații. Un dar neprețuit au primit sportivii sovietici în ajunul măreţului eveniment — Stadionul Central „V. I. Lenin" din Moscova. Au fost create în această perioadă multe mii de colective sportive. Numai în R.S.F.S.R. își desfășoară acum activitatea șapte mii noi colective sportive, iar numărul sportivilor a ajuns la 700.000.

Ideea Spartachiadei a triumfat pe deplin. În perioada de pregătire pentru faza finală a Spartachiadei, 1800 de sportivi au îndeplinit normele pentru categoria sportivă de maestru al sportului. Aproape 26.000 de sportivi au obținut categoria I-a, 150.000 — categoria II-a și peste 740.000 — categoria III-a. Cifrele vorbesc de la sine despre amploarea acestei manifestații sportive, despre succesele ce le-a înregistrat pînă în prezent.

Au fost îmbunătățite recordurile orașelor, regiunilor, ținuturilor și republicilor. Au fost stabilite aproximativ 200 de recorduri ale Uniunii Sovietice, din care 50 întrec recordurile mondiale. 142 de recorduri mondiale au fost corectate de sportivii sovietici în decursul anilor 1955—1956.

Moscova, locul de întîlnire a sportivilor din toate cele 16 republici unionale, a cunoscut o animație deosebită în ultimele zile. Era și firesc. Spartachiada... începuse deja. Urmînd pe cicliști, care au pornit la 19 iulie într-o cursă lungă de 2500 kilometri, duminică 29 iulie au început întrecerile din cadrul Spartachiadei și jucătorii de volei. Din toate republicile unionale, delegațiile au și sosit, iar astăzi, printr-o paradă sportivă de o măreție rară, începe Spartachiada.

Tribunele Stadionului Central nu vor cunoaște locuri libere. Alături de tineri și oameni sovietici, numeroase delegații de peste hotare vor participa la trecerea în revistă a celui mai entuziast tineret, care — fie în pas cadențat, în suple și vioaie mișcări de gimnastică, fie în exerciții sportive — își va manifesta forța, unitatea, dorința de a merge ferm pe drumul construirii societății comuniste, de a lupta pentru pace.

Cele 21 de discipline sportive în care se vor întrece cei mai buni sportivi sovietici constituie o piatră grea de încercare a pregătirii lor, a tăriei și puterii de luptă, mai ales acum în preajma Jocurilor Olimpice. Rezultatele obținute pînă în prezent de sportivii sovietici, desăvîrșita lor pregătire, puterea de luptă inepuizabilă sînt cărți de vizită care vorbesc ca întrecerile care încep astăzi în capitala Uniunii Sovietice vor aduce noi succese, noi victorii sportului sovietic.

Sportivii din țara noastră, care au concurat și au învățat în nenumărate rînduri de la talentații sportivi sovietici, doresc mult succes și transmit un călduros salut tuturor sportivilor sovietici, acelora care se vor întrece în cadrul Spartachiadei, întregului popor sovietic cu prilejul Zilei unionale a sportivului și măreței sărbători a sportului — Spartachiada.

Tineretul patriei noastre, dorește din toată inima succes deplin Spartachiadei popoarelor U.R.S.S. și trimite tuturor sportivilor sovietici un fierbinte salut tineresc și urări de noi succese, de noi victorii.

Spartachiada de vară a tineretului în regiunea Constanța

CONSTANȚA (De la trimisul nostru).

Ieri după amiază la ora 17, cei mai buni tineri sportivi din raioanele regiunii Constanța au participat la faza pe regiune a Spartachiadei de vară a tineretului.

În întîlnirea feminină de volei cu toată strădania lor de a scoate un rezultat cît mai bun, fetele din Negru Vodă au fost învinse de cele din Constanța.

Am asistat și la un meci de handbal feminin. Echipa raionului Fetești s-a întîlnit cu cea a raionului Medgidia pe care a întrecut-o categoric: 5—0.

Cel de al doilea joc ce urma să se dispute trebuia să pună în față două echipe: Constanța și Tulcea. Surpriza? Constănțenele nu s-au prezentat să joace la ele... acasă. Ora fiind înaintată nu am avut timp să mă interesez cine-i vinovat de acest lucru, dar faptul rămîne fapt. Astfel, sportivele din Tulcea au cîștigat cum nu se putea mai comod: 6-0.

Iată acum cîteva din rezultatele tehnice realizate în prima zi a întrecerii:

Aruncarea greutății — juniori: Mangiurea H. (Constanța) 11,29 m; junioare: Manu Maria (Constanța) 7,85;

Cursa cu obstacole — juniori: Pavel Ion (Fetești) 29 sec.; seniori: Stambolian R. (Constanța) 24,1/10 sec.; junioare: Hantu Magda (Tulcea) 22"03; senioare: Teodorescu Lucreția (Fetești) 25"05;

Lungime: băieți — Dumitrescu Adrian 6,95 m.;

Întrecerile continuă astăzi cu probele de înot și finale la volei, handbal, oină, atletism.

R. CALARAȘANU

Tinerii noștri atleți luptă frumos la Budapesta

Pe stadionul Popular din Budapesta a început sîmbătă întîlnirea internațională de atletism dintre echipele de tineret ale R.P. Ungare și R.P.R. Atleții maghiari au cîștigat cele mai multe probe în prima zi de concurs, dar reprezentanții noștri au luptat frumos, reușind să cucerească primul loc în 4 probe cu rezultate valoroase. Astfel, recordmana noastră mondială Iolanda Balaș a cîștigat din nou cu 1,70 m. în momentul de față este cea mai bună din lume la săritura în înălțime trecînd ștacheta înălțată la 1,73 m. Această performanță reprezintă un nou record al Stadionului popular din Budapesta și totodată este al treilea rezultat mondial în acest an. Mereu constantă peste 14 metri s-a dovedit reprezentanta noastră în proba de aruncarea greutății Ana Roth, care, sîmbătă a ocupat locul întîi cu 14,41 m. Frumoase victorii au realizat Mircea Ursac în proba de 110 m. garduri cu timpul de 15"3/10 și Popa Nicolae la lungime cu 6,90 m.

După prima zi a întîlnirii, atleții maghiari conduc la băieți cu 63—43 puncte, iar la fete cu 28,5—22,5 puncte.

PRAGA — ORAȘ MILENAR

Fermecătoare este Praga în zilele de sărbătoare, cînd întreg orașul, cu clădirile sale vechi și noi, este inundat de zeci de lumini

Cum să începem povestirea despre orașul unde pretutindeni te înconjoară atmosfera vremurilor de altădată, unde prezentul te tulbură, iar imaginea viitorului te umple de o nouă mîndrie...? O povestire despre Praga noastră. S-ar cuveni poate ca primele cuvinte să se refere la locurile a căror vîrstă se numără cu secole, locuri care au fost martore la suferințele și apoi la glorioasele victorii ale poporului ceh.

Inima orașului Praga — renumita Piață Veche a orașului — aparține, ca și dalele ei de piatră, istoriei. De cîte ori a curs pe ele sîngele acelora care s-au ridicat împotriva nedreptăților și împotriva asupritorilor, sîngele fiilor credincioși ai patriei noastre! Aici a fost executat împreună cu tovarășii săi, dușmanul neîmpăcat al împăratului Sigismund — viteazul comandant al husiților, Jan Rohac, din Duba. La 21 iunie 1621, Piața Veche a orașului a fost martoră la execuția a 27 cetățeni, cavaleri și nobili cehi, conducători ai revoltei poporului ceh împotriva habsburgilor. Către Piața Veche a orașului s-a îndreptat poporul cînd patria era în primejdie, iar la 14 octombrie 1918, sub influența victoriei Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, poporul ceh a cerut pace și crearea unui stat independent, a unui stat socialist.

Au trecut însă 30 de ani pînă ce această dorință fierbinte a poporului a putut fi realizată... In ziua de 21 februarie 1948, Klement Gottwald a chemat de aici, din balconul Palatului Kinsky, la vigilență și unitate pe zecile de mii de reprezentanți ai muncitorilor hotărîți să-și apere noua lor republică, pătrunși de credința că, cauza lor justă va învinge. Și, într-adevăr, această cauză a învins! Jertfele acelora care în anii care au trecut, mai de mult sau mai de curînd, și-au dat viața lor pe acest loc memorabil — pentru libertatea poporului nostru — nu au fost în zadar.

Opera măreață a maistrului Hanus

Glorioasă și agitată este istoria clădirilor care înconjoară Piața Veche a orașului Praga. Această piață e dominată de vechea Primărie a orașului, renumită prin turnurile ei care au în Europa o vîrstă istorică. Dar nu vîrsta înaintată e obiectul celei mai mari atenții. Aceasta este atrasă de orologiul vechii primării — operă măreață a învățatului husit, maistrul Hanus Ruze. Chiar și acei care trec zilnic prin acest loc își încetinesc pașii în clipele cînd arătătorul cel mare se apropie de ora 12. Acesta e semn că în momentele următoare... vor apare în ferestruicile de deasupra cadranului cei 12 apostoli, care merg încet, unul după altul. La sfîrșit cîntă cocoșul și după o altă oră această scenă, pe care locuitorii din Praga au văzut-o pentru prima oară acum 500 de ani, adică în vremea cînd Columb a pornit să descopere America, se repetă. Din păcate, astăzi, nu mai putem admira toate comorile vechii primării. In mai 1945, ocupanții fasciști au distrus sala care amintea de alegerea lui George de Podebrad ca rege al Cehiei, au ars arhiva care cuprindea cărți rare, planuri ale orașului, precum și biblioteca cu circa 70.000 de volume. A rămas numai vechea sală a primăriei cu ornamentația medievală prețioasă, cu lanțurile aurite care închideau cîndva străzile din Praga, cu cîteva zeci de simboluri ale diferitelor bresle din Praga, ca de pildă, a olarilor, cizmarilor, croitorilor etc., așezate pe pereți. S-a păstrat și noua sală a primăriei unde astăzi își are sediul comitetul național central. Ea este împodobită cu o pînză mare, pictată de Brozik, care reprezintă pe maistrul Jan Hus în fața sinodului din Constanța și alegerea lui George de Podebrad ca rege al Cehilor.

In fața Primăriei se înalță spre cer turnurile gotice ale catedralei Tyn, împodobită cu ornamentație artistică în care se remarcă frumosul baldachin așezat deasupra unuia dintre altare, opera constructorului ceh Matei Rejsek din Prostejov. Ca niște raze se desfac din Piața Veche a orașului străzile și magistralele ce se îndreaptă către toate direcțiile vechiului oraș și care reprezintă pentru un necunoscător, prin mulțimea piețelor, prin pasajele și prin împletirea străzilor, un adevărat labirint. Și în acest mare labirint apar aproape la fiecare pas figurile iubite ale istoriei, eroii din legendele despre vechea Praga ale renumitului scriitor Alois Jirasek.

Priveliști minunate ale vechiului oraș

Refăcută din ruine, în piața Betleem se înalță azi renumita capelă Betleem, unde acum 500 de ani Jan Hus, iubit de popor, s-a revoltat împotriva încuriei bisericii, împotriva clasei dominante risipitoare. Revolta lui Jan Hus a trezit în sufletul poporului hotărîrea de a lupta pentru adevăr și pentru dreptate. Abia după victoria din februarie 1948, acest loc a putut fi renovat în forma pe care o avea în timpul lui Hus. In felul acesta s-a demonstrat clar că noi considerăm astăzi epoca husită ca o perioadă glorioasă din istoria noastră. Și s-au împlinit și cuvintele profetice ale maistrului Jan Hus, care cu cîteva zile înainte de moarte, ca mucenic, a scris din Constanța credincioșilor despre visul său. El a visat că preoții catolici au distrus toate chipurile din capela Betleem, dar că a doua zi au venit pictorii și au făcut chipuri noi, mai frumoase și mai numeroase. „Și cînd s-a întîmplat aceasta, poporul s-a bucurat la Betleem..." — a scris maistrul Jan Hus.

Imbinată cu elemente legendare, în fostul oraș evreiesc se găsește și sinagoga veche — o renumită operă arhitectonică despre care legenda spune că însești îngerii au adus-o în acest loc, înainte cu veacuri din țara sfîntă. Nu departe de sinagogă, în vechiul cimitir evreiesc, la umbra socilor negri se găsesc mii de morminte și printre ele și mormîntul rabinului Löw, cunoscut matematician și astronom, creatorul legendarului om artificial, al robotului Golem.

Din țări îndepărtate, pașii negustorilor au ajuns în secolul X pînă în curtea catedralei Tyn, unde era o cunoscută piață a orașului Praga. Aceasta ne-o dovedește descrierea cea mai veche despre Praga, păstrată din acest secol, în care negustorul evreu Ibrahim ibn Jakub spune: **„Orașul Praga este construit din piatră și var și reprezintă piața cea mai mare dintre toate țările slave. Din orașul Cracovia vin aici cu mărfuri ruși și slavi, din țările ungurești vin mahomedani, evrei și unguri cu mărfuri și cu mulți bani și duc de aci sclavi, cositor și tot felul de blănuri".**

Ingustă, dar plină de farmec, este strada Carol, care duce pînă la turnul podului din orașul vechi — poarta de intrare pe podul Carol. Impreună cu turnul, ea reprezintă o operă memorabilă a cunoscutului constructor Petr Parler, care a trăit în secolul al XIV-lea. Unică este și ornamentația cu statui a podului, realizată în timpurile de mai tîrziu de către cunoscuții sculptori din epoca barocului: Matyas Braun și frații Brokoff. Mulți ani podul Carol era singurul pod din Praga și chiar dacă astăzi mai sînt și alte poduri, el rămîne unic — datorită valorii sale artistice și istorice pentru aspectul său fermecător...

Primăria și catedrala Tyn din Piața Veche, unul din cele mai vechi locuri ale orașului

Cea mai scumpă bijuterie

Vechiul castel din Praga reprezintă de fapt istoria în piatră a evenimentelor prin care a trecut poporul ceh. In timpurile străvechi el era o cetățuie slavă, iar în anii de mai tîrziu — reședința prinților și regilor din familia Premysl. In decursul veacurilor, el a fost de cîteva ori transformat și reconstruit, ștergîndu-se astfel urmele incendiilor și luptelor distrugătoare.

Printre locurile cele mai importante ale acestui castel putem cita sala Vladislav, o adevărată minune a goticii tîrzii, cu o boltă măiastră și cu ferestre în stilul renașterii, primele construite astfel în țara noastră. Această minunată sală a tronului regilor cehi a fost în trecutul apropiat martora unui eveniment, mai glorios ca oricare altul... In această sală a fost votată sărbătorește, în ziua de 9 mai 1948, noua noastră Constituție. Sub bolta gotică a acestei săli, voința poporului a ales ca președinte al Republicii Cehoslovace pe Klement Gottwald și apoi pe tovarășul Antonin Zapotocky. Renumită este și o altă sală, una din cele mai mari și frumoase din Europa, o sală albă și aurie, care poartă numele de Sala Spaniolă. Ea servea altădată pentru balurile curții și banchete luxoase. Astăzi, în această sală, în fiecare an, în ajunul sărbătorii muncii, femeile și bărbații care au contribuit cel mai mult la construirea vieții noastre noi primesc decorații importante din partea statului.

O parte însemnată a castelului o formează și frumoasele clădiri bisericești. Peste toate acestea se înalță, măreață, Catedrala gotică a sfîntului Vit, înființată de împăratul Carol al IV-lea pe la jumătatea secolului XIV. Construcția ei a durat însă secole, deoarece catedrala a fost de cîteva ori distrusă și abia în veacul nostru această construcție a fost terminată. E greu de spus ce este mai frumos în această catedrală: ornamentația exterioară extrem de bogată, turnurile și turnulețele cu ornamente fragile ca de dantelă sau ornamentația interioară — minunatele sculpturi, statuile și ferestrele colorate ca în basme. E greu de spus ce impresionează mai mult: subteranele secrete ale catedralei cu mormintele regilor, sau cupola catedralei, măreață și colosal de înaltă... Chiar dacă nu impresionează prin mărimea și bogăția ei, vechea bazilică romană Sfîntul George reprezintă o rară bijuterie, veche de o mie de ani, care amintește de începuturile creștinismului în țara noastră.

Castelul mai are încă alte patru turnuri. Turnul negru, Mihulka, turnul alb și cunoscutul turn Dalibor care, conform legendei, trebuia să capete numele primului deținut care ar fi pășit pragul acestuia. Acest deținut a fost viteazul țăran Dalibor din Kozojed, conducătorul țăranilor revoltați împotriva unui stăpîn nemilos.

Demnă de admirat este și strada aurarilor, cu mici căsuțe, cu chilii de mărimea unei palme. Lungimea lor o poți măsura cu trei pași. Se spune că în aceste căsuțe alchimiștii încercau să fabrice aur, căutau piatra filozofală și elixirul vieții; în realitate în timpul împăratului Rudolf al II-lea în ele locuiau vînătorii castelului.

Te îmbată ca vinul...

Foarte aproape de generația noastră este încă un loc al castelului din Praga — rampa castelului — de unde, pentru ultima oară, a privit iubita lui Pragă Julius Fucik. Și nu putem să nu ne amintim fără emoție mărturisirea lui din nemuritorul reportaj „Cu ștreangul la gît": **„...Seara de vară aducea orașului o adiere de apropiere a toamnei. El era albăstrui, învelit ca o viță de vie coaptă și îmbătătoare ca un vin bun; astfel aș vrea să privesc pînă la sfîrșitul lumii..."**

Da, omul ar putea să privească orașul pînă la sfîrșitul lumii, deoarece mereu pare nou și din ce în ce mai frumos. Te farmecă aspectul minunatelor locuri ale palatelor, ale turnurilor de aur și ale parcurilor verzi, ale stăvilarelor zgomotoase și ale arcurilor podurilor, al legendarului Vysehrad și al stîncii abrupte de pe Vltava, de pe care conform unei vechi legende, înțeleapta principesă Libuse a prezis gloria orașului Praga: **„Văd orașul crescînd mare și gloria lui va ajunge pînă la stele".**

Incheind acum povestirea care ar putea fi numai o oprire fugitivă prin locurile istorice ale orașului milenar Praga, un scurt contact cu marea moștenire a arhitecturii tuturor secolelor, vom vorbi și despre moștenirea spirituală a Capitalei țării noastre. Ceva despre bogăția ei care crește din ce în ce mai mult, care înflorește astăzi ca niciodată, deoarece calea pentru această înflorire a fost deschisă tuturor.

Grija acordată artei și științei

Prin vechea universitate Carol — prima din Europa centrală — Praga este cunoscută ca un oraș cu școli multe. Ea se poate mîndri și cu o facultate pentru teatrul de păpuși — unica în lume. In sălile de lectură ale bibliotecilor cu multe mii de volume, sute de tineri și oameni în vîrstă stau aplecați deasupra cărților și diferitelor manuale.

De mult încă, Praga este cunoscută ca „Orașul muzicii". Aci au trăit și au creat operele lor nemuritoare Bedrich Smetana, Antonin Dvorak, Zdenek Fibich. Aci și-a dirijat operele sale Ceaikovski, au dat concerte Beethoven și Bach. La Praga W. A. Mozart a scris cunoscuta lui operă „Don Juan", iar în anul 1826 a fost prezentată aci pentru prima oară, în actualul teatru Tyl, prima operă cehă a lui Skroup „Legătorul de sîrmă". Poporul ceh a iubit întotdeauna muzica, dar abia astăzi ea este accesibilă tuturora. Și simbolul renașterii culturale, Teatrul Național, construit pentru „poporul însuși", așa cum ne spun cuvintele gravate deasupra scenei, de-abia astăzi a devenit al „poporului însuși" în adevăratul înțeles al cuvîntului. Aci poporul se bucură de frumusețile „Miresei vîndute" și de farmecul de basm al „Rusalcăi".

Lungă, lungă de zeci de kilometri ar fi calea pentru acela care ar dori să vadă toate comorile adunate în muzeele și pinacotecile din Praga, în frunte cu Muzeul Național, care prin importanța lui în viața culturală a poporului ceh, se află pe același plan cu Teatrul Național și care

Reportaj de MILA POUPALOVÁ

este strîns legat de numele marelui istoric ceh Frantisek Palacki. Acesta a dat muzeului o perspectivă trainică, valabilă și pentru timpurile noastre: de a crea o imagine științifică, reală a trecutului țării noastre și de a servi poporul!

Datorită evenimentelor de o importanță deosebită din ultimii ani, au fost construite și alte numeroase muzee. Ele nu sînt numai surse de învățătură, tărie și mîndrie, dar și locuri noi și memorabile, iubite de poporul nostru.

In taină, pentru ca privirile iscoditoare ale poliției să nu observe nimic, în restaurantul „La castanul" din Praga s-au adunat în ziua de 7 aprilie 1878, în primul lor congres, activiștii mișcării noastre muncitorești. La acest congres — la care au luat parte primii pionieri ai socialismului de la noi, Josef Boleslav Pecka și Ladislav Zapotocky, tatăl președintelui Republicii — s-a constituit primul partid revoluționar al muncitorimii cehe. In clădirea „La castanul", frumos amenajată, se găsește astăzi muzeul începuturilor mișcării muncitorești cehe, cuprinzînd un bogat material documentar. Și se poate spune că el cuprinde primele capitole din cartea de istorie a mișcării muncitorești din patria noastră.

Tot în taină, într-o zi de ianuarie a anului 1912, au sosit la Praga delegații la conferința istorică a Partidului Social Democrat din Rusia. Casa poporului de pe strada Hybernska, centrul mișcării noastre muncitorești, martoră a grelelor lupte ale muncitorimii din decembrie 1920, în care s-a născut conducătorul poporului nostru, Partidul Comunist Cehoslovac a fost, așadar, locul unde la conferința condusă de Lenin, s-au pus bazele unui partid de tip nou, ale partidului bolșevic. Și astăzi vin în muzeul „V. I. Lenin" mii de vizitatori; ei vin aci ca să cunoască viața și munca lui și rămîn emoționați în fața locului de unde a răsunat glasul lui, la istorica conferință din 1912. In acest loc istoric, amenajat așa cum era și în timpul conferinței de la Praga, au venit în anul 1945 și primii soldați sovietici — eliberatori. Aci, în cartea de aur a muzeului, putem citi nume de colectiviști din Slovacia, de mineri din Ostrava, numele unui vizitator care a venit din Scoția, numele unei fete din Iran, alături de numele lui Roza Thälmann, soția conducătorului proletariatului german.

Inconjurat de clădiri și palate vechi, în strada Rityrska, într-o clădire frumoasă clădită în stilul renașterii, se află muzeul „Klement Gottwald". Lupta revoluționară a poporului nostru, începînd cu epoca husită și culminînd cu cea de astăzi și cu istoria Partidului Comunist Cehoslovac și a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — toate acestea ne sînt înfățișate printr-o mare bogăție de documente, fotografii și machete aranjate în 20 de săli mărețe.

Memorabila sală „Lenin", așa cum arăta în anul 1912, cînd a avut loc la Praga, conferința de constituire a Partidului Bolșevic

O schimbare în adevăr minunată a fost realizată și în splendida mînăstire din Strahov, astăzi un muzeu strălucit al literaturii naționale. Acest unic muzeu literar nu are asemănare în nici o altă țară a lumii, în afară de Uniunea Sovietică. In sălile muzeului se găsesc, de la primele creații ale literaturii noastre, de la documentele care arată începuturile culturii slave și pînă la opera artistului poporului S. K. Neuman, tot ceea ce a creat poporul și reprezentanții lui, bărbați și femei — prin slova lor scrisă, care au tălmăcit bucuria și durerile poporului, care au întărit credința și au deșteptat speranțele, opere care au fost o desfătare pentru suflet, dar și o armă a poporului. Cum am putea destăinui ce este mai prețios și mai apropiat de inima noastră? Corespondențele maistrului Jan Hus, scrise chiar de mîna lui, prima ediție a scrierilor „învățătorului poporului" Jan Amos Komenski, primele schițe ale „Istoriei poporului ceh" de Palaki... Și cîte amintiri nu ne dezvoltă, cîte lucruri noi nu ne descoperă sălile dedicate creatorului nemuritorului „Mai" — K. H. Macha, celui mai mare poet al nostru — Jan Neruda, genialei scriitoare Bozena Nemcova, a cărei „Bunicuță" a fost tradusă aproape în toate limbile lumii. Comorile pe care le păstrează între zidurile ei fosta mînăstire, în care au gospodărit peste 800 de ani călugării din ordinul Premonstratenizilor, nu le-am putea enumera atît de ușor... Un renume mondial au biblioteca de aci și colecțiile de manuscrise rare așezate în strălucitele săli în stil baroc. Arheologii, arhitecții și muncitorii au descoperit cu ocazia renovărilor și cercetărilor și resturi surprinzătoare de clădiri în stil roman care, prin frumusețea lor și modul de prelucrare a pietrei, fac parte dintre amintirile cele mai vechi ale artei construcțiilor din Cehia veche.

Muzeul literaturii naționale este un loc care va servi poporului nostru pentru a cunoaște mai adînc literatura națională, pentru întărirea mîndriei sale patriotice și pentru munca constructivă, pentru pace.

Teatrul Național este unul din mărețele monumente de artă cu care se mîndresc locuitorii orașului

Viața de toate zilele

Ce să mai povestim în această scurtă descriere și ce să mai spunem din viața zilelor obișnuite și de sărbătoare ale Capitalei noastre?...

In zilele obișnuite, peste tot se muncește — în școli, în birouri, în institutele științifice, la noile construcții și în uzinele care înconjoară orașul din toate părțile ca un brîu de fier. Praga este și un mare centru industrial. Multe din uzine au o veche tradiție revoluționară și amintesc de luptele grele ale muncitorilor și de grevele acestora. Din marile uzine producătoare de mașini pornesc în întreaga țară și în întreaga lume produse de calitate superioară — automobile, tractoare, locomotive, excavatoare, macarale și pretutindeni ele sînt bine primite. In clipele libere și în zilele de sărbătoare, teatrele, sălile de expoziții, sălile de concerte sînt pline, și oamenii se grăbesc să folosească din plin parcurile verzi, atît de multe la număr, care înfrumusețează Praga. Astăzi s-au deschis larg porțile minunatelor și frumoaselor grădini ale bisericilor și ale parcurilor care înconjurau fostele palate ale nobililor — grădina Ledebur cu splendidele ei terase, parcul Wallenstein cu minunatul și micuțul lac, unde acum 140 de ani mecanicul ceh, inventatorul Josef Bozek, a încercat un model de navă acționată cu abur, după care urma să fie apoi construită o navă adevărată, grădina Vrtbovska cu cele mai frumoase gherghine din Praga... Aceste bijuterii ale culturii horticole oferă locuri minunate pentru odihnă, deschid noi perspective orașului. In aceste minunate seri de vară, cînd răsună armonios melodiile maeștrilor muzicii, aceste frumoase grădini formează, împreună cu vechile palate, un cadru splendid pentru dansuri și spectacole de teatru.

Un loc agreat pentru plimbări este și observatorul astronomic popular de pe dealul Petrin și turnul de la Petrin, de unde, în zilele senine se poate vedea departe, departe în zare. Cel care vine pentru prima oară la Petrin, desigur nu va rezista și se va urca cu funicularul pînă în vîrf.

Multe bucurii produce nu numai copiilor, ci și oamenilor mai mari vizitarea grădinii zoologice unde oamenii merg, de obicei, de mai multe ori pe an. Un loc din ce în ce mai căutat de popor devine astăzi Parcul de cultură și odihnă „Julius Fucik", care după cum spune chiar denumirea lui, are o misiune frumoasă: de a sluji celor ce muncesc și familiilor lor pentru odihnă și distracție plăcută după terminarea orelor de muncă. In mijlocul imensului spațiu verde al fîntînilor cu apă care șipotesc, se găsește fostul Palat al tîrgurilor de mostre, astăzi „Palatul Congresului" care, adaptat și înzestrat splendid, este acum cel mai important centru cultural nu numai din Praga, dar și din întreaga Republică. Palatul Congresului a fost în epoca noastră martor al unor importante evenimente, deoarece aci s-au ținut al IX-lea și al X-lea Congres al Partidului Comunist Cehoslovac. Tot în Palatul Congresului s-a decernat C.S.M. (Uniunea Tineretului Cehoslovac) cu ocazia celui de al II-lea Congres al ei, Ordinul Republicii.

Intotdeauna în frunte

La această importantă evidențiere, un merit deosebit a avut și tineretul din Praga, care a fost întotdeauna în fruntea acțiunilor mărețe în lupta pentru tot ce e nou, urmînd tradiția de luptă a tinerilor din Praga, despre care vom aminti doar în cîteva cuvinte.

Placa comemorativă de pe peretele capelei din Betleem, amintește că acolo sînt înmormîntați trei tineri, tovarăși de luptă, Jan, Petr și Strasek, al căror sînge a fost primul sînge care a curs în timpul luptelor husiților, deoarece aceștia au fost primii care și-au dat viața pentru învățătura maistrului Jan Hus. In anul revoluționar 1848, alături de cei care făceau parte din burghezia progresistă și muncitorime, împotriva vechiului regim feudal au luptat pe baricade și foarte mulți studenți din Praga. Nu au existat în Praga greve sau demonstrații la care tineretul să lipsească. Și după cum se vede participarea lui a fost adesea plătită cu viața...

In anul revoluționar 1905, în timpul unei uriașe demonstrații pentru votul universal, cu ocazia unei ciocniri între popor și poliție, a fost împușcat și ucenicul hornar Hubac. Nu mult mai vîrstnic era și studentul în medicină Jan Opletal, care a fost grav rănit în ziua de 21 octombrie 1939 cu ocazia unei demonstrații împotriva ocupanților, împotriva stăpînirii naziste. Jan Opletal a sucombat din cauza rănilor primite, iar la înmormîntarea lui, la care au participat fără teamă studenții din Praga, au avut loc noi ciocniri cu poliția germană. Acest fapt a fost folosit de către naziști ca pretext pentru luarea de măsuri brutale împotriva studenților, pentru închiderea tuturor școlilor superioare cehe. Procedeul barbar al naziștilor a zguduit pe tinerii din întreaga lume, iar ziua închiderii școlilor superioare — 17 noiembrie — a devenit Ziua internațională a studenților.

Un capitol glorios îl formează și participarea tinerilor la luptele din luna mai 1945, cînd împreună cu miile de cetățeni din Praga, au apărat vitejește orașul lor drag. Printre luptători era pe atunci și tînărul muncitor Karel Doutnac. Cîțiva ani mai tîrziu, în 1951, cunoscutul sudor Karel Doutnac se afla în vechiul castel din Praga, unde s-au adunat pentru prima oară cei mai buni muncitori din întreaga țară pentru a primi decorațiile acordate de stat. Alături de Karel Doutnac se găsea și un alt tînăr muncitor dintr-o mare uzină din Praga, renumitul strungar Vaclav Svoboda, pe al cărui piept strălucea de asemenea Ordinul Republicii.

★

Noi succese sînt obținute în fiecare zi de către alți și alți tineri muncitori, artiști, oameni de știință și sportivi din Praga. Pentru frumusețea și gloria orașului lor își depune toate forțele, capacitatea și dragostea lui de muncă întregul tineret al Capitalei Republicii, conștient de faptul că el este mai fericit decît toate generațiile anterioare.

Au rămas în adîncul inimii noastre

Istorisirea noastră despre orașul Praga se termină. Ultima parte o lăsăm pentru locurile care ne sînt deosebit de scumpe nouă, celor de astăzi și vor fi tuturor celor ce ne vor urma...

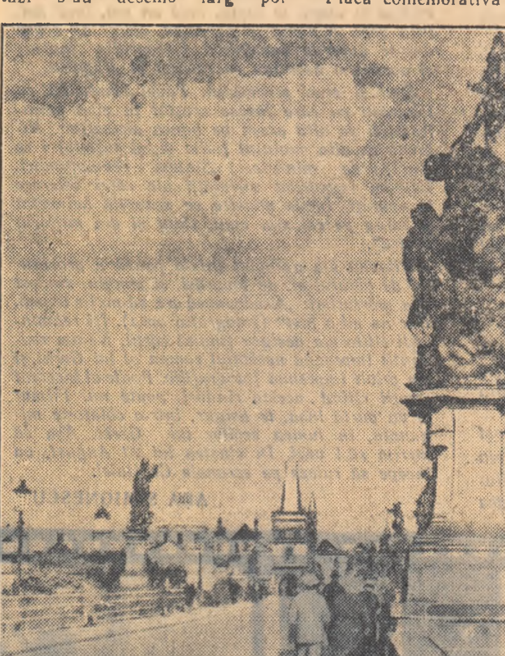
Pe glorioasa colină Vit, unde statuia equestră a lui Jan Zizka din Trocnov amintește că în anul 1420, în fruntea armatelor husite acesta a obținut o strălucită victorie împotriva cavalerilor teutoni, în clădirea albă a Panteonului național, într-o sală de marmură se odihnește într-un sicriu de sticlă un fiu iubit al poporului nostru, tovarășul Klement Gottwald și împreună cu el alți luptători de seamă pentru independența și pentru libertatea poporului nostru.

Nu departe de Praga, în mica piață dinspre Petrin, ca o amintire eternă, pe un soclu de piatră se găsește tancul sovietic T-34, primul care în zorii zilei de 9 mai 1945 a apărut pe străzile orașului Praga, pentru ca în clipele de mare pericol să împiedice distrugerea orașului milenar și să deschidă calea către libertate, către zile creatoare, liniștite pe care le trăim din plin astăzi.

In cele povestite pînă acum și într-o nouă frumusețe fermecătoare se îmbracă Praga noastră, orașul nostru iubit în aceste zile.

Un milion și jumătate de sportivi, din care mai mult de jumătate tineri, au participat anul trecut la Spartachiadă

O plimbare pe podul Carol din Capitală este instructivă...

Această pagină a fost trimisă „Scînteii tineretului" cu sprijinul redacției ziarului de tineret

mladá fronta

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.60.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3452 — 52